

வானவில் விபரீதம்

1

சேலம் ரெயில்வே சந்திப்பில் சென்னை செல்லும் கோவை எக்ஸ்பிரஸ் இன்னும் சில நிமிடங்களில் வருவதாக அறிவிப்பு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். மாலை மணி 4-45.

புத்தகக் கடை அருகில் நின்றிருந்த முரளி பதைப்பில் இருந்தான். தன் இரண்டு கால்களுக்கு நடுவில் பயணத்திற்கான பெட்டியை வைத்திருந்தான். விழிகள் எதிரே வரும் ஏராள முகங்களுக்கு நடுவில் தவிப்புடன் ஊடுருவித் தேடின.

“எனக்கு ரொம்பப் பதட்டமா இருக்கு கணேசா” என்றான்.

கணேசன் என்று அழைக்கப்பட்ட அவன் நண்பனோ கையில் பிடித்திருந்த மாலை செய்தித்தாளில் ஆந்திர அரசியலின் அதிரடித் திருப்பங்களில் ஆழ்ந்திருந்தவன் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே, “துணிச்சலா ஒரு முடிவு எடுத்ததுக்கப்புறம் தைரியமா அதை செயல் படுத்தணும் முரளி” என்றான்.

“அதில்லைடா, நேரமாச்சு. இன்னும் சுதாவைக் காணமே.”

கணேசன் தன் கைக்கடிகாரத்தில் நேரம் பார்த்து, 'இன்னும் பத்து நிமிடம் இருக்கு ரெயில் வர்றதுக்கு வந்துடுவா. உறுதியா அவள் சொன்னப்புறம்தானே டிக்கெட்டே எடுத்தே நீ' என்றான்.

"என்னதான் சொன்னாலும் கொஞ்சம் தயக்கம் இருந்திச்சு அவளுக்கு."

"என்ன தயக்கம்?"

"அம்மா அழறதோட பிரச்சினையை விட்டுடுவாங்க, ஆனால், மாமா அப்படி விட்டுட மாட்டார். இதை ஒரு மானப் பிரச்சினையா எடுத்துக்கிட்டு தீவிரமா என்னைத் தேடுவார்ன்னு அவள் சொன்னாள்."

"கல்யாண நிச்சயதார்த்தம் முடிஞ்சு முகூர்த்தம் வைச்சு கல்யாண ஏற்பாடுகள் தீவிரமா நடந்துட்டு இருக்கிற சூழ்நிலையில் பொண்ணு தனக்குப் பிடிச்சவனோட இரகசியமா புறப்பட்டுப் போயிட்டா, கல்யாணம் பண்ணிக்க இருக்கிற மாப்பிள்ளைக்கு அது நிச்சயமா அவமானம்தான். அதிலயும் சொந்த தாய்மாமன்னா இன்னும் ஆத்திரம் அதிகமாத்தான் வரும்."

"என்னடா இப்படி பயமுறுத்தறே? எல்லாவிதமாவும் யோசிச்சுப் பார்த்துதானே இந்த முடிவுக்கு வந்தோம்."

"இப்ப நான் இப்படி ஒரு முடிவெடுத்தது பற்றி எதுவும் தப்பு சொல்லலை முரளி. தொட்டதுக்கெல்லாம் அருவா தூக்கற ஆள்கிட்டே அன்பாப் பேசிப் புரியவைக்க முடியாது. இந்த முடிவு தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால், சுதா சொன்ன மாதிரி அவங்க மாமா 'சரி, போய்த் தொலையட்டும்'ன்னு சமாதானமாகிட மாட்டார். கொஞ்ச நாள் ஆகும் அவரோட கோபம் தணியறதுக்கு."

பிளாட்பாரத்தில் கூட்டம் அலைமோதியது. ஏதோ ஒரு கட்சி எம்எல்ஏ. அந்த ரெயிலில் புறப்படப் போகிறார் என்பது அவரை வழியனுப்ப வந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான

தொண்டர்களின் உற்சாகக்குரல்களின் மூலம் அறிய முடிந்தது. இரும்புச்சக்கர வண்டிகளில் பெரிய பெரிய பெட்டிகள், பைகள் வைத்து பெரிய சத்தம் எழுப்பி போர்ட்டர்கள் உருட்டிச் சென்றார்கள்.

கோவை எக்ஸ்பிரஸ் வந்துகொண்டிருப்பதாக மற்றொரு அறிவிப்பு ஒலிபெருக்கிகளில் அதிர... மீண்டும் பரபரப்படைந்தான் முரளி.

“என்னடா இன்னும் காணோம்?”

“இந்தப் புத்தகக் கடை பக்கத்தில் நிக்கிறதாத்தானே சுதாகிட்டே நீ சொன்னே?”

“ஆமாம். தெளிவா சொன்னேன். சரியாப் புரிஞ்சு கிட்டா. அதில் எதுவும் குழப்பம் இல்லை.”

“சுதா கல்லூரி முடிஞ்சதும் உடனே ஆட்டோ பிடிச்ச நேரா இங்கே வர்றதாத்தானே ஏற்பாடு?”

“ஆமாம்.”

“கல்லூரி எத்தனை மணிக்கு முடியுது?”

“நாலே காலுக்கு முடியுது. அவள் கல்லூரியில் இருந்து ஆட்டோ பிடிச்சி இங்கே வர்றதுக்கு அதிகபட்சம் பதினைந்து நிமிடம் போதும் கணேசா. எனக்கு இப்ப வேற மாதிரி ஒரு கவலை வந்துடுச்சி.”

“என்ன?”

“எங்க திட்டம் அவள் மாமா பாண்டியனுக்கு ஒரு வேளை தெரிஞ்சிபோய் கல்லூரி வாசலுக்கு வந்து, அவள் வெளியில் வந்ததும் மடக்கி நேரா வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போயிருக்கலாமோன்னு ஒரு சந்தேகம் வருது.”

“அநாவசியமா கற்பனை செய்யாதே” என்று கணேசன் சொன்னபோது, தூரத்தில் எக்ஸ்பிரஸ் ரெயிலின் தலை தெரிந்தது.

இரண்டு பேரும் அந்த பிளாட்பாரத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்த மக்கள் வெள்ளத்தின் நடுவில் அவசரமாக சுதாவைத் தேடினார்கள்.

ரெயில் வந்து பிளாட்பாரத்தில் நின்றது. அந்த ரெயில் அங்கே மூன்றே நிமிடங்கள் நின்றுவிட்டு புறப்பட்டுவிடும் என்பதால், பயணிகள் அவரவர் பெட்டிகளில் பெட்டிகளுடன் அவசரமாக ஏறத் தொடங்கினார்கள்.

“முரளி, ஒண்ணு செய். முதல்வகுப்பு பெட்டி அதோ தூரத்தில் இருக்கு. நீ போய் முதல்ல ஏறிக்கோ. சுதா வந்ததும் உடனே அங்கே கூட்டிட்டு வந்துடறேன். கடைசி நிமிடம் வரைக்கும் சுதா வரலைன்னா ரெயில் நகர ஆரம்பிச்சதும் நீ இறங்கிடலாம்” என்றான் கணேசன்.

“இல்லைடா. அவள் வந்துட்டா ரெண்டு பேருமா ஓட்டமாய் போய் ஏறிடறோம்” என்றான் முரளி.

“ரெண்டு பேரு அவசரமா ஏறிக்க லேட்டாகும். நான் சொல்றதைக் கேளேன்.”

முரளி தவிப்புடன் முதல்வகுப்பு பெட்டியை நோக்கி விரைவாக நடந்தான். பெட்டியில் ஏறி அதன் வாசலிலேயே நிற்குகொண்டு கலக்கத்துடன் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

பயணிகள் அனைவரும் ஏறி முடித்து சன்னல்கள் வழியே தங்களை வழியனுப்ப வந்தவர்களிடம் கடைசி நேர அவசர உரையாடல்களை நடத்திக்கொண்டிருக்க. . . ரெயில் புறப்படப் போகிறது என்று அறிவிக்கும் பச்சை சிக்னலைப் பார்த்தான் முரளி. ரெயிலின் கடைசிப் பெட்டியிலிருந்து கார்டு பச்சைக் கொடியை அசைக்கத் தொடங்கிவிட்டதையும் பார்த்தான்.

ரெயிலைவிட்டு இறங்கிவிட வேண்டியதுதான் என்று முடிவுக்கு அவன் வந்த சமயம் தூரத்தில் நீல நிற

சேலையில் சுதா அந்தப் பெட்டியை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் பின்னாடியே கணேசன்.

ரெயில் நகரத் தொடங்கியது.

சுதாவை நோக்கி அவசரமாகக் கையசைத்தான் முரளி. சுதா மூன்று பெட்டிகள் தள்ளி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள். வழியில் நின்ற மனிதர்கள் மேல் இடித்துக்கொள்ளாமல் வளைந்து, நகர்ந்து ஓடிவந்த அவள், ரெயில் வேகம் பிடிப்பதற்கு முன்பாக முரளி இருந்த பெட்டியில் கால் வைத்துவிட்டாள்.

அவளைக் கை கொடுத்து உள்ளே இழுத்துவிட்ட முரளி, ரெயிலின் கூடவே ஓடிவந்துகொண்டிருந்த கணேசனைப் பார்த்து நன்றியுடன் கண்கலங்க கையசைத்தான்.

“என் வாழ்த்துக்கள்! தபால் போடு!” என்று சுத்திய கணேசன் ஓட்டத்தை நிறுத்தி கையை மட்டும் அசைத்தான்.

அவனைப் புள்ளியாக்கிவிட்டு ரெயில் விரைந்ததும் தான், திரும்பி சுதாவைப் பார்த்தான் முரளி.

அவள் முகத்தில் மலர்ச்சியுடன் முச்சிரைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“வா, உக்காரலாம்.”

இரண்டு பேர் மட்டும் பயணம் செய்கிற சுதா வசதி கொண்ட கூப்பே அறைக்குள் அவளை அழைத்து வந்தான் முரளி. பெட்டியை வைத்தான். அவள் தோளில் மாட்டியிருந்த கைப்பையை வாங்கி கொக்கியில் மாட்டினான்.

“இந்த கேபின்ல நாம் ரெண்டு பேர் மட்டும்தானா?” என்றாள்.

“ஆமாம். குறிப்பிட்டுக் கேட்டு வாங்கினேன். டிக்கெட்டு பரிசோதகர் வந்து டிக்கெட்டு பார்த்துட்டுப் போனதும் கதவை மூடி தாழ் போட்டுட்டா சென்னை போய்ச் சேர்ற வரைக்கும் நம்மை யாரும் தொந்தரவு செய்ய மாட்டாங்க பேசலாம். பாடலாம். ஆடலாம். குதிக்கலாம். அப்புறம். .” என்று அவளைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தான் முரளி.

“ச்சீ! நீங்கள் எதுக்காக இந்த தனி கூப்பே அறை டிக்கெட்டு வாங்கியிருக்கிறீர்கள்னு இப்பப் புரியுது.”

“நம்ம தனிமை ஒரு காரணம். அதைவிட முக்கியமான காரணம் இது பகல் நேரப் பயணம். அதனால் எனக்கோ, உனக்கோ தெரிஞ்சவங்க நம்மைப் பார்த்துட வாய்ப்பிருக்கு. யார் கண்களையும் படாம இரகசியமா பயணம் செய்யலாம்ன்னுதான் இந்த மாதிரி வாங்கினேன்” என்று முரளி தனது பூட்சுகளைக் கழற்றி ஓரமாகப் போட்டு, காலுறைகளை நீக்கி அதனதன் ஒட்டுக்குள் வைத்துவிட்டு ஓய்வாக சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு அவளைப் பார்த்தான்.

சுதா ஓடிவந்ததில் சற்றேக் கலைந்திருந்த தனது கூந்தலை அங்கே பதிக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடியில் பார்த்து கைகளால் சரி செய்தபடி, “ஓடி வந்தது இப்பவும் படபடப்பா இருக்குங்க” என்றாள்.

“என்னைத் தவிக்க வைச்சிட்டே சுதா. கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே என்னென்னவோ யோசனைகள்! கற்பனைகள்! இன்னும் ஒரு விநாடி நீ தாமதமா வந்திருந்தாலும் நான் ரெயிலைவிட்டு இறங்கியிருப்பேன். ஆமாம், ஏன் அவ்வளவு லேட்டு?”

அவனருகில் அமர்ந்து சன்னலின் கதவை உயர்த்தி, அது கீழே விழுந்துவிடாமல் தடை போட்டுவிட்டு, “உங்களுக்கு கலைச்செல்வினனு சொல்லியிருக்கேனில்ல?” என்றாள்.

“ரொம்ப நெருக்கமான தோழிங்க அவள். பள்ளிக் கூடத்திலேர்ந்து சேர்ந்து ஒண்ணாப் படிக்கிறோம். அவளுக்கு மட்டும் நம்ம காதல் விவகாரம் தெரியும். கல்லூரிப் படிப்பையே பாதியில் அம்போன்னு விட்டுட்டு வர்ற நேரத்தில அவள்கிட்டே மட்டுமாவது சொல்லிட்டு வரணும்னு எனக்குத் தோணிச்சு. கல்லூரி முடிஞ்சதும் அவளை ஒரு மரத்தடிக்கு அழைச்சுட்டுப்போய் இந்த மாதிரி உங்களோட ஊரைவிட்டேப் போறேன், இனிமேல் கல்லூரிக்கும் வரமாட்டேன், இந்த ஊருக்கும் வர மாட்டேன்னு சொன்னதும் அவள் ஒன்னு அழுதுட்டா, அவள் அழுததும் நானும் அழுதுட்டேன். ரெண்டு பேரும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் சமாதானம் சொல்லி முடிச்சி புறப்படறதுக்கு லேட்டாயிடுச்சு.”

“ஏன் சுதா, படிப்பை திடுதிப்புன்னு நிறுத்த வேண்டியிருக்கிறதில உனக்கு வருத்தம்தானே?”

“இருக்காதா? ஆனால் வேற வழியில்லைன்னு உணர முடியுது. படிப்பைப் பார்த்தால், என் வாழ்க்கையேப் போயிடுமேங்க.”

“சென்னையில் நம்ம வாழ்க்கை செட்டில் ஆனதும் நீ தபால் மூலமாப் படிக்கலாம் சுதா.”

“பார்க்கலாம். அதுவா இப்ப ரொம்ப முக்கியம்?”

“எது முக்கியம்?”

“நாம் நினைச்சபடி எல்லாம் நடந்து, எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் நம்ம கல்யாணம் முடிஞ்சு, உங்களுக்கு ஒரு வேலை கிடைச்சு, நமக்கு வீடு அமைஞ்சு- எவ்வளவு இருக்கு!” என்று பெருமூச்சுவிட்டாள் சுதா.

ஒரே விதமான தாள லயத்துடன் ரெயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“உங்கம்மாவுக்கு லெட்டர் எழுதினியா சுதா?”

“உம். . . அதை கலைச்செல்விகிட்டேதான் கொடுத்து தபால்ல போடச் சொல்லியிருக்கேன். நாளைக்குக் காலையில் அம்மா கைக்கு என் தபால் கிடைக்கிற வரைக்கும் பதறிப்போயிடுவாங்க. வழக்கமா அஞ்சி மணிக்கெல்லாம் கல்லூரியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்துடற பொண்ணு வரலைன்னா எப்படி இருக்கும்? மாமா கல்லூரிக்கு வந்து விசாரிப்பார். அவருக்குத் தெரிஞ்ச என் தோழிகளை எல்லாம் விசாரிப்பார்.”

“கலைச்செல்வியை உன் மாமாவுக்குத் தெரியுமா?”

“நல்லாத் தெரியும். சின்ன வயசுலேர்ந்து பழக்கம்னு சொன்னனே.”

“கலைச்செல்வி எதுவும் உளறிக் கொட்டிட மாட்டாளே. . .”

“மாட்டா. கல்லூரி முடிஞ்சதுக்கப்புறம் நான் சுதாவைப் பார்க்கவே இல்லைன்னு யார் வந்து விசாரிச்சாலும் சொல்லச் சொல்லியிருக்கேன்.”

“அம்மாவுக்கு என்னான்னு எழுதியிருக்கே?”

“அப்படியேச் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு.”

“அன்புள்ள அம்மா, மாமாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ள எனக்கு சம்மதமில்லை என்று உங்களிடம் தெரிவித்த பிறகும் என்னை பலவிதமாக சமாதானப்படுத்தி திருமணத்தை நிச்சயம் செய்தீர்கள். என் விருப்பம் பற்றியோ, என் மனதில் உள்ள எதிர்காலக் கனவுகளைப் பற்றியோ நீங்கள் கவலையேப்படவில்லை. உங்களைப் பொறுத்தவரை சொந்தம் விட்டுப்போய்விடக் கூடாது என்கிற ஒரே நோக்கம். அதற்கு என் வாழ்க்கையையே பலியிட நான் தயாராய் இல்லை.

முரளி என்பவரை நான் நேசித்தேன். என் வாழ்க்கை அவரோடுதான் என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். எனவே நீங்கள் செய்துவரும் திருமண ஏற்பாடுகளைப் புறக்கணித்து நான் அவருடன் புறப்படுகிறேன். நாங்கள் இருவரும் இந்த ஊரைவிட்டேப் போகிறோம். இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது எங்கள் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்து முடிந்திருக்கும். என் மேல் உங்களுக்கும், மாமாவுக்கும் ஏற்படும் கோபம் வடியட்டும். சில நாட்களுக்குப் பிறகு வந்து உங்களிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொள்கிறோம். உங்களை மீறி இந்த மகத்தான முடிவை எடுக்க நேர்ந்ததற்கு என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.

இப்படிக்கு,
என்றென்றும் உங்கள் அன்பு மகள்
- சுதா."

"நல்லவேளை" என்றான், முரளி.

"ஏன்?"

"எந்த ஊருக்குப் போறோம், எந்த ரெயில்ல போறோம், அங்கே போய் எங்கே தங்கப் போறோம்னு எல்லாம் நீ எழுதிடாம இருந்தியே."

"கிண்டலா? அதெல்லாம் தெரியப்படுத்தினால் விவகாரமாயிடும்னு எனக்குத் தெரியாதா? சொல்லப் போனால் எங்கே தங்கப் போறோம்னு எனக்கே சரியாத் தெரியாதே."

"அதான் சொன்னனே, என் நண்பன் கோபால் வீட்ல தங்கப் போறோம்னு."

"அது சொன்னிங்க. யாரு அந்த கோபால், எங்கே இருக்கார்னு விபரம் சொல்லலையே. . ."

"கோபால் ஒரு என்ஜினியர். ஒரு பெரிய கட்டிடம் கட்டற நிறுவனத்திலே வேலை பார்க்கறான். மாசம்

இருபதாயிரம் சம்பளம். கார் வைச்சிருக்கான். சொந்தமா இடம் வாங்கி வீடு கட்டியிருக்கான். கல்யாணமாகி நாலு வருசமாச்சு. ஒரே ஒரு பையன். அழகான குடும்பம். எங்களுக்குள்ளே அடிக்கடி லெட்டர் தொடர்பு உண்டு.

பதினைஞ்சி நாளைக்கு முன்னாடி ஆபீஸ் வேலையா சேலம் வந்திருந்தப்ப என் வீட்டுக்கு வந்தான். ஒருவேளை எங்க வீட்ல சாப்பிட்டான். ரொம்ப நேரம் பேசிட்டிருந்தோம். நான் இங்கே எழுநூத்தம்பது ரூபா சம்பளத்தில் தற்காலிக வேலையில் இருக்கிறதைச் சொன்னேன். நம்ம காதல் விவகாரத்தையும் சொன்னேன். 'எங்கேயாவது வெளியூர் ஓடிப்போய் இரகசியமா கல்யாணம் செய்துகிட்டாத்தான் எங்கள் காதல் நிறைவேறும்'னு சொன்னேன். அப்ப அவன்தான், 'அப்படித் தீர்மானிச்சி எனக்கு ஒரு தபால் போட்டுட்டு புறப்பட்டு சென்னைக்கு வா. நேரா என் வீட்டுக்கு வா. ரெண்டு கோயில்கள்ல நான் காரியதரிசியா இருக்கேன். எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து நாளை கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறேன். அதோட என் நிறுவனத்திலேயே உனக்கு என் சிபாரிசுலே ஒரு குமாஸ்தா வேலை சுலபமா வாங்கித் தரமுடியும்' அப்படின்னு சொன்னான்."

"அவருக்கு நான் புறப்பட்டு வர்றது தெரியுமா?"

"நல்லாத் தெரியும். எப்போ நாம் தீர்மானிச்சமோ, அன்னைக்கே வந்து ரெயில் டிக்கெட் பதிவு பண்ணிட்டு கையோட அவனுக்கு விபரமா தபால் எழுதிட்டேன் அநேகமா சென்ட்ரல் ரெயில் நிலையத்தில் நமக்காக கார் எடுத்துட்டு வந்து காத்திட்டிருப்பான் பாரு."

"பரவாயில்லையே. அவ்வளவு நெருக்கமான நண்பரா?"

"பின்னே? அவங்கப்பா கொஞ்சம் வசதி. பையனுக்கு செலவு பண்ணி என்ஜினியரிங் கல்லூரியில் சீட் வாங்கிக் கொடுத்துட்டார். நான் பி.ஏ. சரித்திரம் படிச்சேன்.

அப்பதான் பிரிஞ்சோம். நான் எம்.ஏ. முடிச்சப்ப அவன் என்ஜினியராயிட்டான். உடனே வேலையும் வாங்கிட்டு சென்னைக்கு போயிட்டான். உன்னை காதலிச்சத் தொலைக்கணும்னு விதி இருந்ததால நான் இங்கே சேலத்திலேயே எங்கப்பாவோட நண்பர் நடத்தற நிதி நிறுவனத்தோட அலுவலகத்தில் சேர்ந்துட்டேன்.”

“எப்படி, எப்படி? காதலிச்சித் தொலைச்சீங்களா? நீங்கள் என்கிட்ட கொடுத்த முதல் காதல் கடிதத்திலே இருந்த உங்க வழிசல்கள் பூரா அப்படியே நினைவிருக்கு. சொல்லட்டுமா இப்போ?”

சிரித்தபடி இரண்டு கைகளையும் உயரத் தூக்கிய முரளி, “வேணாம் கண்ணே, ஏதோ தெரியாம சொல்லிட்டேன். நான் உன்னைக் காதலிச்சது விதி இல்லை, தெய்வ வரம்! போதுமா?” என்றான்.

ரெயில் மொரப்பூர் நிலையத்தைக் கடந்து சென்னையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்க, வெளியே வானம் இருட்டத் தொடங்கியது.

“பாண்டியனும், அவனோடு நான்கைந்து தடியர்களும் தடதடவென்று அந்த வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்த கலைச் செல்வியின் அப்பாவின் சட்டையைப் பிடித்த பாண்டியன், “யோவ்! கூப்பிடுய்யா உன் பொண்ணை! முதல்ல வந்து விசாரிச்சப்ப என்ன சொன்னா? கல்லூரி விட்டதுக்கப் புறம் சுதாவை நான் பார்க்கவே இல்லைன்னு சொன்னாளா, இல்லையா? வனஜாவை விசாரிச்சப்ப சொல்லிட்டா. உம் பொண்ணும், சுதாவும் மரத்தடியில் நின்று ரொம்ப நேரம் குசுகுசுன்னு பேசிட்டிருந்ததை அவள் பார்த்தாளாம். கூப்பிடுய்யா உன் பொண்ணை!” என்று உறுமினான்.

சத்தம் கேட்டு உள்ளறையிலிருந்து ஓடிவந்த கலைச் செல்வி, “அய்யோ! எங்கப்பாவை விடுங்க முதல்ல!” என்று கத்தினாள்.

“இதோ பாரு! இத்தனூண்டு குட்டி நீ! என்னை ஏமாத்திடலாம்னு பார்க்கறியா? உனக்குத் தெரியும்! சுதா எங்கே போயிருக்கான்னு உனக்குத் தெரியும். இப்ப நீ உண்மையைச் சொல்லலை, உங்கப்பன் வவுத்துல கத்தியை இறக்கிடுவேன்” என்றதோடு நிற்காமல் இடுப்பு பெல்ட்டிலிருந்து ஒரு பட்டன் கத்தி எடுத்து அழுத்தி அதை விரித்து உறுதியாகப் பிடித்தான் பாண்டியன்.

கத்தியைப் பார்த்ததுமே உதறல் வந்துவிட்டது கலைச்செல்விக்கு. வியர்த்தாள். நடுங்கினாள்.

“எங்கப்பாவை எதுவும் செய்துடாதிங்க. எனக்குத் தெரிஞ்சதை சொல்லிடறேன்” என்று கைகூப்பிக் கெஞ்சினாள்.

“சொல்லு” என்றான் பாண்டியன்.

“தனலட்சுமி நிதி நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கற முரளிங்கிறவரை சுதா காதலிக்கிறா. அவள் விருப்பத்துக்கு எதிரா கல்யாண ஏற்பாடுகள் நடக்கறதால அவங்க ரெண்டு பேரும் ஊரைவிட்டு ஏதோ ஒரு ரெயில்ல வெளியூர் போய் கல்யாணம் செய்துக்கத் தீர்மானிச்சிட்டாங்க. முரளியோட தான் அவள் போயிருக்கா.”

“எங்கே?”

“சென்னைக்கு.”

“எதில் புறப்பட்டாங்க அவங்க?”

“அது எனக்குத் தெரியாது” என்று கண்ணீர் சிந்தினாள் கலைச்செல்வி.

“சென்னைக்கு அஞ்சி மணிக்கு கோவை எக்ஸ்பிரஸ் சேலத்திலேர்ந்து புறப்படுதுண்ணே” என்றான் கூடவந்த ஒருவன்.

கண்கள் சிவந்திருந்த பாண்டியன் தன் கைக்கெடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி 550.

“கழுதைக்கு அவ்வளவு திமிரா? பார்க்கறேன். எப்படி அவனை கல்யாணம் செய்துக்கறானனு பார்க்கறேன். டேய்! நீங்கள் ரெண்டு பேர் மட்டும் என்னோட வாங்க. இப்பவே சென்னை புறப்படறோம். அந்த ரெயில் எத்தனை மணிக்கு சென்னை போய்ச் சேருது?”

“பத்து மணிக்குண்ணே...”

“கார்ல அதுக்குள்ளே அங்கே போயிட முடியாது?”

“முண்ணுரத்தி சொச்சம் கிலோமீட்டர் தூரம். எண்பது கிலோமீட்டருக்கும் அதிக வேகத்தில் காலை ஓட்டினாப் போயிடலாம்ணே. . .”

“நீ ஒண்ணு செய். அந்த தனலட்சுமி நிதி நிறுவனத்தோட முதலாளியை விசாரி. முரளிங்கிறது யாரு, அவன் சென்னையில் எங்கே தங்கறதா திட்டம் போட்டு புறப்பட்டிருக்கான், இந்த தகவல்கள் எல்லாம் சேகரிச்சிட்டு உன் மில்லுல போய் இரு. நான் சென்னையிலிருந்து போன் போட்டுத் தெரிஞ்சுக்கறேன். யார், யார்கிட்டே எவ்வளவு பணம் இருக்கோ, அப்படியேக் கொடுங்க.”

பாண்டியன் அவசரமாக பணத்தை எல்லாம் ஜீப்பாவின் பைகளுக்குள் திணித்துக்கொண்டு வாசலில் நிறுத்தியிருந்த தனது அம்பாசிடர் காருக்கு விரைந்து முன்சீட்டில் அமர்ந்துகொண்டு, “டிரைவர், சென்னை போறோம். பத்து மணிக்குள்ளே அங்கே இருக்கணும். சும்மா சள்ளுனு போ புறப்படு” என்றான்.

கூட வந்தவர்களில் இரண்டு பேர் பின் இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டதும், கார் புறப்பட்டது.

அதிர்ச்சி மாறாத முகத்துடன் அப்படியே நின்றிருந்தாள் கலைச்செல்வி.

ரெயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சன்னலுக்கு வெளியே இருட்டு.

சுதாவின் மடியில் படுத்திருந்தான் முரளி. அவளின் செயினை நிமிண்டியபடி இருந்தான்.

கடந்த இரண்டு மணி நேரமாக இருவரும் தங்கள் காதல் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களின் இனிய சம்பவங்களை மாறி மாறி நினைவுகூர்ந்து சற்றே ஓய்ந்திருந்தார்கள்.

“இந்த ரெயில் எத்தனை மணிக்கு சென்னை போய்ச் சேருதுங்க?” என்றாள் சுதா.

அதற்கு பதில் சொல்லாமல் அவள் முகத்தையேப் பார்த்திருந்த அவன் கண்கள் லேசாகக் கலங்கியிருந்தன.

இவள் எனக்கே எனக்கென்றே பிறப்பெடுத்தவள். என் அன்புக்குரியவள். எனக்கு முழுக்கச் சொந்தமானவள். என் வாழ்க்கையின் சரிபாதி. என் துணைவி. என் மனைவி. என் இனியவள். என் காதலி. எனக்காக தன் சொந்த அம்மாவை விட்டுவந்திருப்பவள். தன் உறவுகளை ஒதுக்கி விட்டு வந்திருப்பவள். எது நடந்தாலும் சரி என்று துணிச்சலோடு என்னை நூறு சதவிகிதம் நம்பி வந்திருப்பவள். எனில் என்மேல் எத்தனை பிரியம் இருக்க வேண்டும்! எத்தனைக் காதல் இருக்க வேண்டும்!

“என்னங்க, ஏன் கலங்கறீங்க?”

“ஒரு மாத்து உடைகூட எடுத்துக்காம அப்படியேப் புறப்பட்டு வந்திருக்கியே சுதா. . . உன் வாழ்க்கையையே எனக்கு அர்ப்பணிக்கத் தயாரா வந்திருக்கியே. . . அதை நினைச்சா சிலிர்க்குது சுதா. உனக்கு கொடுக்கறதுக்கு தற்சமயம் என் மனசுபூரா நிரம்பியிருக்கிற காதலைத் தவிர வேற எதுவுமே இல்லைம்மா.”

“வேற என்ன வேணும்? கோடி கோடியா பணம் இருந்தாலும் அன்பு இல்லைன்னா அந்த வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமே இல்லைங்க. மனசுபூரா அன்பு இருக்குன்னு சொல்றீங்களே, நான் எவ்வளவு பெரிய பணக்காரி தெரியுமா? கரன்சி காகிதங்களை சேர்த்து வைச்சாதான் பணக்காரன்னு யார் சொன்னது? அதெல்லாம் நிலையான தில்லைங்க. செத்துப்போன ஒருத்தருக்கு ஒரே ஒரு பைசாவாவது கொடுக்க முடியுமா? செத்துப் போனப் புறமும் ஒருத்தர்மேல் அன்பு செலுத்த முடியுங்க. அப்ப எதுங்க சக்தி? பணமா? அன்பா?”

“உணர்ச்சிப்பூர்வமாக அவள் கையைப் பற்றி உள்ளங்கையில் அழுத்தமாக முத்தமிட்டான் முரளி.

“நான் ரொம்ப கொடுத்து வைச்சவன்.”

“நானும்தான். இந்த விநாடி என் மனசுபூரா நிறைஞ்சி இருக்குங்க. இப்போ நீ செத்துப் போயிடறியான்னு கேட்டா, நான் தயார்னு சொல்லுவேன்.”

“என்ன பேத்தல் இது? ஒரு புது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிறதுக்காக மகிழ்ச்சியாய் புறப்பட்டிருக்கோம். இப்போப் போய் சாவைப் பத்திப் பேசறியே?”

“இந்த உலகத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு நிச்சயமா நடக்கும்னு சொல்ல முடியும்னா அது சாவு ஒண்ணுதாங்க.”

“ஏய்! வேற பேசேன்.”

“எப்ப போய்ச் சேரும்னு கேட்டேன்.”

“பத்து மணிக்கு. ஏன்? பசிக்குதா? காட்பாடியில் டிபன் வாங்கித் தர்றேன்.”

“பசி எல்லாம் எதுவும் இல்லை. உங்க நண்பர் வீடு எங்கே இருக்கு?”

“வேளச்சேரியில் ஜானகிநகர்னு ஒரு ஏரியா.”

“சென்ட்ரல்லேர்ந்து பக்கமா?”

“இல்லை, கொஞ்சம் தூரம்தான்.”

“நீங்க அவர் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிங்களா?”

“போனதில்லை. அதான் சொன்னனே, அநேகமா அவனே கார் எடுத்துட்டு ஸ்டேசனுக்கு வந்து காத்திருப்பான். இல்லைன்னா ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சிட்டுப் போயிடலாம்.”

“எவ்வளவு பணம் கொண்டு வந்தீங்க?”

“பத்தாயிரம் ரூபா இருக்கு.”

“எதுக்கு அவ்வளவு பணம்?”

“நல்லாயிருக்கே. . . கல்யாணம்னா சும்மாவா? தாலி வாங்க வேணாமா? உனக்கு பட்டுச்சேலை எடுக்க வேணாமா? இதெல்லாங்கூட கோபால்கிட்ட எதிர்பார்க்க முடியுமா? அதனால என் சேமிப்பில இருந்த வங்கிப் பணத்தை எடுத்தேன். அப்புறம் எங்கிட்ட இருந்த ஒரு மோதிரத்தை வித்துட்டேன்.”

“தாலி வாங்குங்க. ஆனால் பட்டுப்புடவை வேணாங்க. சாதாரண பாலியெஸ்டர் சேலையோ, காட்டன் சேலையேப் போதும். பின்னாடி நாம் நல்லா செட்டில் ஆனதும் வாங்கிக் கொடுங்க. நிறைய செலவுகள் இருக்குங்க. நீங்க சேர்ற வேலைக்கு ஏதாவது பணம் டெபாசிட் கட்டச் சொல்லலாம். வாடகைக்கு பிடிக்கிற வீட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். இதையெல்லாம் மனசுல வைச்சிதான் கல்யாணத்துக்காக

எனக்கு செஞ்ச எட்டு புதுவளையல், செயின், ஜிமிக்கி எல்லாத்தையும் எடுத்துட்டு வந்திருக்கேன். எல்லாம் சேர்த்து முப்பது பவுன் வரும்.”

“எதுக்கு இதெல்லாம் எடுத்துட்டு வந்தே சுதா? நான்தான் உன்னை மாத்துப் புடவைகூட எடுத்துக்காம வான்னு சொன்னனே... உங்கள் வீட்டு உறவே வேணாம்னு வர்றப்ப அவங்க சொத்து மட்டும் ஏன் கொண்டு வந்தே?”

“எனக்காக செஞ்ச நகைகள்தான். உறவே வேணாம்னு வரலையே. உறவுக்குத் தெரிவிக்காமதானே வந்திருக்கேன். அந்த நகைகள் மேல நிச்சயமா எனக்கு உரிமை இருக்கு துங்க” என்றாள் சுதா.

“சரி, விடு ரொம்ப நெருக்கடியான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டாலொழிய உன் நகைகளை நாம் தொடக்கூடாது. சரியா?”

“நாளைக்கு எந்த கோயில்ல கல்யாணம் செய்துக்கறோம்?”

“கோபாலை ஆலோசனைக் கேட்டு முடிவு செய்யலாம் சுதா.”

“வாடகை வீடு உடனே பார்த்துடணுங்க. இன்னொருத்தர் வீட்ல இடைஞ்சலா தங்கறது நல்லா இருக்காது.”

“பார்க்கலாம். ஆனால், அவன் அப்படியெல்லாம் நினைக்கிறவன் இல்லை சுதா.”

“அதுக்காக மாதக் கணக்கிலே தங்க முடியுமா?”

“சே! அது நாகரீகமா இருக்காது. சரி. கொஞ்ச நேரம் பேசாம இரேன்” என்றான் முரளி.

“ஏன்?”

“உன் முகத்தை அமைதியாப் பார்த்துக்கிட்டே இருக்கணும் மாதிரி இருக்கு.”

அவள் புன்னகைத்தாள். காற்றில் கலைந்து முகத்தின் குறுக்கே விழுந்த குழல்கற்றையை ஒதுக்கிவிட்டாள்.

“பார்த்தது போதுமா?” என்றாள்.

“பார்த்தது போதும். ஆனா. . .”

“ஆனா. . .?”

தன் இதழ்களை ஈரப்படுத்திக்கொண்ட முரளி கண்ணடித்தான்.

“ம்கூம்” என்றாள் வெட்கத்துடன்.

“இங்க யாரு இருங்காங்க பார்க்கறதுக்கு? அலங்காரம் பண்ணலையே ஒழிய, இது முதலிரவு அறை மாதிரித்தானே இருக்கு? ஏய். . . பிளீஸ். . .” என்றான் தாபத்துடன்.

அவள் மடியிலிருந்து எழுந்துகொண்டு அவளை உரசியபடி அருகில் அமர்ந்து, அவள் தோளில் கைபோட்டுக் கொண்டு அவள் முகத்தையே பார்த்தான்.

ஆசை, தயக்கம் இரண்டும் அவள் முகத்தில் மாறி மாறி வெளிச்சமடித்துக் கொண்டிருக்க. . . அவள் உதடுகளை நோக்கி, அவன் உதடுகள் மெதுவாக நெருங்கின. பட்டன. படர்ந்தன.

அவர்களின் அணைப்பு இறுகியது. கைகள் முதுகில் அலைந்தன. தவித்தன. தங்கின. தடுக்கின. தவழ்ந்தன. தடுமாறின.

ரெயில் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சென்னை.

இரவு மணி ஒன்பது.

வானம் இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் சில நிமிடங்களில் ஒரு மழை தொடங்கத் தயாராய் இருந்தது. அதன் முன்னறிவிப்புச் சூழ்நிலைகளை உணர்ந்தவர்கள் அவசர அவசரமாக தங்கள் வீடு, நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த பெரிய பங்களாவில், தனது வசதியான அறையில் தனது வளர்ப்பு நாயை மடியில் கிடத்தி தடவிக் கொடுத்தபடி வீடியோ ஆங்கிலப்படம் ஒன்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் கதிர்வேல்.

அவர் அருகில் இருந்த தொலைபேசி ஒலித்தது.

தொகாவின் சத்தத்தைக் குறைத்துவிட்டு எடுத்து, “கதிர்வேல் பேசறேன்” என்றார்.

“சார், நான் பூபதி பேசறேன்.”

பூபதி என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே அவர் முகம் பிரகாசமடைந்தது. தன்னிச்சையாக அவரின் நாக்கு கீழுதட்டை ஈரப்படுத்தியது.

“என்ன பூபதி, ரொம்ப நாளாச்சே உன் குரலைக் கேட்டு.”

“ஆமாங்க சார். ஊர்ல இல்லை. பம்பாய் போயிருந்தேன். நாலு நாஸ்தான் ஆச்சி திரும்பி. சார் இன்னைக்கு ஓய்வா இருக்கீங்களா?”

“ஓய்வாதான் இருக்கேன், சிறப்பு சமாச்சாரமா இருந்தா சொல்லு.”

“உங்களுக்கு நான் எப்பவாவது சொத்தையான சரக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கேனா சார்?”

“சரி. யாருன்னு சொல்லு.”

“பெங்களுர் பார்ட்டி சார். அல்வாத்துண்டு மாதிரி இருக்கும். கல்லூரிப் பொண்ணு சார். கலைநிகழ்ச்சின்னு சொல்லிட்டு வந்திருக்கு. போதை ஊசி போட்டுக்கற பார்ட்டி. மூவாயிரம் கேக்குது சார்.”

“பணத்தை விடுய்யா. போதை கேசுன்னு சொல்றே. வந்து சுத்தமா தூங்கிடப் போறா. . .”

“சேச்சே... அவ்வளவு மோசமா இல்லை.”

“சரி. எங்கே தங்கியிருக்குது?”

“ஒரு ஓட்டல்ல தங்க வைச்சிருக்கேன். கொஞ்சம் சுமாரான ஓட்டல். உங்கள் தகுதிக்கு நீங்கள் அங்கே வர்றது நல்லா இருக்காது சார்.”

“அப்ப என்ன செய்யச் சொல்றே?”

“வேளச்சேரியில இருக்கிற உங்க ஓய்வு பங்களாவுக்கு கூட்டிவந்துட்டோமா சார்?”

“யோவ். இந்த மாதிரி விவகாரங்களை எப்பவும் நான் பெரிய ஓட்டல்லதான் வைச்சிக்கிறது.”

“அந்தப் பொண்ணு ஓட்டலுக்கு வரத் தயங்குது சார். போலீஸ் பயமிருக்குது. அதனால்தான் சொல்றேன். உங்கள்

ஓய்வு பங்களாவில இப்போ யாராச்சும் தங்கி யிருக்காங்களா?"

"யாரும் இல்லை."

"பின்னே என்ன சார்? நீங்கள் புறப்பட்டு அங்கே வந்துடுங்க. இப்ப மணி ஒன்பதாகுது. பத்து மணிக் கெல்லாம் நான் பார்ட்டியோட அந்த பங்களாவில இருப்பேன். சரிதானா சார்?"

"அங்கே என் காவல்காரன் மட்டும் இருப்பான். அவனை நான் ஏதாச்சும் சொல்லி அனுப்பி வைச்சிடறேன். சரியா பத்து மணிக்குள்ளே வந்துடு பூபதி. காலையில் திருப்பி அனுப்பி வைச்சாப் போதுமில்ல?"

"உங்க விருப்பம் சார். ஒரு ஓரமா படுத்துக் கிடந்துட்டு விடியக் காலையில் நானே கூட்டிக்கிட்டுப் போயிடுவேன் சார்."

"நல்லது. நான் தயாராகி புறப்படறேன்."

போனை வைத்த கதிர்வேல் தொ.கா.யை அணைத்தார். ஒரு துண்டெடுத்துக்கொண்டு குளியலறைக்குச் சென்றார். ஆனந்தமாகக் குளித்துவிட்டு இடுப்பில் துண்டுடன் அறைக்குள் வந்தபோது...

ஒரு தட்டில் நறுக்கப்பட்ட ஆப்பிள் துண்டுகளுடன் வந்த அவர் மனைவி மரகதம், "என்ன இந்த நேரத்துக்குக் குளிக்கிறீங்க?" என்றாள்.

"கொஞ்சம் வெளியில் போகவேண்டியிருக்கு மரகதம்."

"இப்பவா?"

"நானைக்கு போறதுக்கா இப்ப குளிப்பாங்க?" அலமாரியில் பார்த்து நல்ல உடை ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அணியத்தொடங்கினார்.

“இல்லை, மழை வர்றமாதிரி இருக்கேன்னு கேட்டேன்.”

“யார்றி இவ? நடந்தா போகப்போறேன்?”

“எங்க போறீங்க?”

“ஆபீஸ் விசயமா பெங்களுர்காரர் ஒருத்தரைப் பார்க்க நினைச்சிருந்தேன். அவர் இப்ப சென்னையில் இருக்கிறதா இப்பதான் போன்ல தகவல் வந்திச்சு. பார்த்துப் பேசிட்டு வந்துடறேன். ரொம்ப முக்கியமான நபர். அவரைப் பிடிக்கிறது சிரமம்” என்றபடி தலைவாரிக் கொண்டார். உள்ளங்கையில் தூவி இரண்டு கைகளையும் தேய்த்து முகத்தில் ஒற்றி பவுடர் போட்டுக்கொண்டார்.

“எத்தனை மணி ஆகும் திரும்பறதுக்கு?”

“பேச்சுவார்த்தை எப்ப முடியும்னு தெரியலை. ஒருவேளை அவர் தண்ணிபார்ட்டி கொடுத்துட்டா ரொம்ப தாமதமாயிடும். நீ நிம்மதியாத் தூங்கு. நான் என் வேலை முடிஞ்சதும் வந்து படுத்துக்கறேன்.”

செண்ட் பாட்டில் எடுத்து பீய்ச்சிக்கொண்டார். மற்றொரு மர அலமாரியைத் திறந்து ஒரு கைப்பையில் பணம் கற்றையாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டார். அம்பாசிபர் காரின் சாவியை எடுத்துக்கொண்டார்.

“பழம் சாப்பிட்டுட்டுப் போங்களேன்” என்றாள் மரகதம் தட்டை நீட்டியபடி.

ஒரே ஒருத் துண்டை எடுத்து வாயில் போட்டவர். “நீ சாப்பிட்டா நான் சாப்பிட்ட மாதிரி. பாரு, எவ்வளவு ஒல்லியா இருக்கே. நல்லா சாப்பிட்டு உடம்பை கவனிச்சுக்கோ. நான் வரட்டுமா?” என்று அவள் கன்னத்தில் தட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

சற்று நேரத்தில் காரை தனது வேளச்சேரி ஓய்வு பங்களா நோக்கி செலுத்திக்கொண்டிருந்த கதிர்வேல் உற்சாகமாக ஒரு பாடலை விசிலடித்தபடி இருந்தார்.

வழியில் ஒரு மதுக்கடையைப் பார்த்ததும் காரை நிறுத்தினார்.

‘பூபதி சொன்ன பெண் நிச்சயமாக மது அருந்தும் பழக்கம் உள்ளவளாகத்தான் இருப்பாள். ஒரு பெண் மதுவின் மயக்கத்தில் இருந்தால் அப்போது அவள் காட்டும் ஈடுபாடே தனிதான். அதேப்போல கொஞ்சமாக மது அருந்திவிட்டு இந்தக் கேளிக்கை விளையாட்டில் ஈடுபட்டால் உற்சாகம் இரட்டிப்பாகுமே’ - இந்த சிந்தனையுடன் சென்று வழக்கமாக தான் அருந்தும் மதுவகை பாட்டிலை வாங்கினார்.

பக்கத்தில் இருந்த பலகாரக் கடைகளில் வறுவல்களும், காரமான நிலக்கடலையும் வாங்கினார். சிகரெட் பாக்கெட் ஒன்று வாங்கிக்கொண்டார்.

மீண்டும் காரைச் செலுத்தினார்.

9.45-க்கு வேளச்சேரி ஜானகி நகரில் கிட்டத்தட்ட அனாதைக் குழந்தை போல தனியாக நின்றிருந்த தனது பங்களாவின் வாசலில் காரை நிறுத்தி ஆரனை அழுத்தினார்.

குளிருக்கு இதமாகப் போர்த்திக்கொண்டு உள்ளே முன்வராந்தாவில் சுருண்டு புடுத்திருந்த காவல்காரன் பதறி எழுந்து சாவிக்கொத்தின் சலசலப்பு சப்தத்துடன் ஓடி வந்து முன் இரும்புக் கதவைத் திறந்து விரியப் பிடித்தான்.

கார் உள்ளே வந்து நின்றதும், ஓட்டமாக வந்து, சில்லுன்னு காத்தடிச்சதா? அதான் அசந்துட்டேன் மன்னிச்சிடுங்கய்யா” என்றான்.

“பரவாயில்லை துரை” என்று காரை விட்டிறங்கிய கதிர்வேல், “இந்தா” என்று ஒரு இருபது ரூபாய் நோட்டை நீட்டினார்.

வாங்கிக்கொண்டு, “எதாச்சும் வாங்கிட்டு வரனுமாய்யா?” என்றவன் தன் சைக்கிள் சாவியை தயாராகக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

“ஒண்ணும் வேணாம் துரை. கொஞ்சம் ஆபீஸ் கணக்குகள் பார்க்க வேண்டியிருக்கு. அதான் வந்தேன். நீ சைக்கிளை எடுத்துக்கிட்டுப்போய் இரண்டாம் கான்ட்ரி எதாச்சும் சினிமா பார்த்துட்டு மெதுவா வா.”

“பரவாயில்லிங்கய்யா. உங்களுக்கு காபி, டீ எதுனாச்சும் போட்டுத் தர்றேன். இங்கேயே இருக்கேன்.”

“எப்பவும் வேலையிலேயே இருக்கே. எனக்கு எதுவும் வேணாம். காபியை பிளாஸ்க்குல ஊத்தி உன் முதலாளியம்மா கொடுத்தனுப்பிருக்கா. நீ சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வாய்யா. சொன்னாக் கேக்கணும்.”

தயங்கி, “சரிங்க” என்று கொட்டாவிவிட்ட துரை முதலாளியின் வினோதப் போக்கைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் தன் சைக்கிளின் பூட்டைத் திறந்து, மெதுவாக நகர்த்திக்கொண்டு சென்றான்.

அவன் போனதும் பங்களாவின் உள்ளே தான் வாங்கின பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு பிரவேசித்தார் கதிர்வேல்.

கீழேயே இருந்த ஒரு படுக்கையறையில் குள்ள மேசை மேல் அவற்றை வைத்துவிட்டு கட்டிலில் சாய்ந்தமர்ந்து கொண்டு ஆனந்தமாக ஒரு சிகரெட்டைப் புகைக்கத் தொடங்கினார்.

அப்போதுதான் பூபதியிடம்தான் அவளின் பெயரை என்னவென்று கேட்டுக்கொள்ளவில்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. என்னவாக இருக்கும்? என்னவா இருந்தால் என்ன? இளமையானவளாக, அழகானவளாக நன்றாக ஒத்துழைப்பு தருபவளாக இருந்தால் சரி.

கண்ணெதிரில் தனக்குப் பிடித்த மதுபாட்டினை வைத்துக்கொண்டு சும்மா இருக்க முடியவில்லை அவரால்.

அவள் வருவதற்கும், நான் கொஞ்சம் அருந்தி உல்லாசமாக இருப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

கதிர்வேல் புத்தம் புதிய அந்த மதுபாட்டினை அதன் அட்டைப் பெட்டியிலிருந்து வெளியில் எடுத்து, அதன் முடியைத் திருகி உடைத்தார். அங்கிருந்த குளிர்பெட்டியில் இருந்து குளிர்பானமும். ஐஸ் துண்டுகளும் எடுத்து வந்தார்.

மதுக்கோப்பையில் மது ஊற்றி, குளிர்பானம் கலந்து, ஐஸ் துண்டுகளை மிதக்கவிட்டு, ரசித்துப் பருகத் தொடங்கிய கதிர்வேல் அங்கிருந்த இசைப்பெட்டியில் ஒரு மேல்நாட்டு இசையைப் போட்டுவிட்டு, மெதுவாக கால்களால் தாளமிடத் தொடங்கினார்.

வெளியே வானம் ஒருமுறை இடித்தது. மின்னல் வெட்டியது. லேசான தூறலில் தொடங்கியது ஒரு மழை.

அதே இரவு ஒன்பது மணிக்கு வேளச்சேரியின் அந்த வீட்டின் முன்பாக அந்த மோட்டார்பைக் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து இரண்டு இளைஞர்கள் இறங்கினார்கள்.

பைக்கின் சப்தம் கேட்டதுமே வாசல் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்த முத்து என்கிற மற்றொரு இளைஞன், “என்னடா கோபி, இதுதான் எட்டு மணியா? இவ்வளவு தாமதமா வந்தா எப்படி?” என்றான்.

“கேசட் கைக்குக் கிடைக்கிறதிலே கொஞ்சம் சிக்கலாயிடுச்சு முத்து. மன்னிச்சுக்கோ” என்றான் பைக்கின் சாவியைப் போட்டு அதன் சைடுபெட்டியைத் திறந்து ஒரு வீடியோ கேசட்டை எடுத்தபடி கோபி.

“அதில் என்ன சிக்கல். நேத்தே வாங்கி வைச்சிடறதாத் தானே நீ சொன்னே பாலு?”

பாலு என்றழைக்கப்பட்டவன், “உனக்கு எல்லா விளக்கத்தையும் வாசல்லேயே வைச்சு சொல்லணுமா? முதல்ல உள்ளேப் போகலாம்” என்றான்.

மூவரும் வீட்டுக்குள் வந்தார்கள். கதவை மூடினார்கள். இரண்டு படுக்கையறைகள் கொண்ட நடுத்தரமான வீடு அது.

“பீர் பாட்டில் வாங்கி வைச்சிட்டியா முத்து?” என்றபடி நாற்காலியில் அமர்ந்தான் கோபி.

“எட்டு மணிக்கு வர்றதா சொன்னிங்களேன்னு ஏழரை மணிக்குப் போய் வாங்கிட்டு வந்து வைச்சேன். அப்ப சில்லுன்னு குளிர் பெட்டிலேர்ந்து எடுத்துக் கொடுத்தான். இப்ப கொஞ்சம் குறைஞ்சிருக்கும்.”

“கோவிச்சுக்காதடா. அவங்கவங்க வீட்ல பொருத்தமா பொய் வேற சொல்லிட்டுப் புறப்பட வேண்டியிருந்திச்சு” என்றான் பாலு.

“நீ என்ன சொல்லிட்டு வந்திருக்கே?”

“முத்து வீட்டுக்கு போயிட்டு வர்றேன்னுதான் சொன்னேன். ரெக்கார்ட்ஸ் நோட்டு வாங்கிட்டு வரணும்னு சொன்னேன்.”

“நீ கோபி?”

“எங்க வீட்ல எப்பவோ தண்ணி தெளிச்சு எக்கேடோ கெட்டுப்போன்னு விட்டுட்டாங்க. நான் பைக் சாவியைக் கையில் எடுத்தேன்னா திரும்பி எந்த நேரத்தில் வேணாலும் வருவேன்னு அவங்களுக்குத் தெரியும். ‘நடுஇராத்திரி கதவு திறந்துவிட அலுப்பா இருக்கு, வாசல் கதவோட சாவி எடுத்துட்டுப்போயிடு’ன்னு சொல்லிடு வாங்க. ரைட்டு. கேசுட்டைப் போட்டுமா? உங்கள் வீட்டு டெக்குல கோளாறு எதுவுமில்லையே?”

“அதெல்லாம் இல்லை. பீர் முதல்ல குடிச்சுடலாமே.”

“சரி, எடு. ஏன் முத்து, உங்கப்பா, அம்மா, தங்கை எல்லாம் கல்யாண வீட்டலயே தங்கிக்கறதா சொல்லிட்டு தானேப் போயிருக்காங்க? திடுதிப்புன்னு வந்துட்டா செத்தோம்.”

“இராயபுரத்தில் கல்யாணம் நாளைக்கு அதிகாலை அஞ்சரையிலேர்ந்து ஏழுமணி வரைக்கும். இன்னைக்கு சாயங்காலம் மாப்பிள்ளை அழைப்பு. இதை முடிச்சிட்டு

அவ்வளவு தூரத்திலேர்ந்து வேளச்சேரி வந்துட்டு மறுபடி அதிகாலை நாலு மணிக்குத் தயாராகிப் போறதுக்கு சிரமமா இருக்கும்னுதான் அங்கேயே தங்கற முடிவை எடுத்தாங்க. அந்த முடிவை வீட்ல எடுத்தப்புறம்தான் கிடைச்சிருக்கிற இந்த ஒரு இராத்திரியை நாம் அனுபவிக்கலாம்னு உங்ககிட்ட சொன்னேன்” என்றான் முத்து.

“அதெல்லாம் சரிப்பா. அந்த யோசனையிலே உறுதியோடத்தானே புறப்பட்டுப் போயிருக்காங்கன்னு கேட்டேன்.”

“நாளைக்குப் போட்டுக்கவேண்டிய உடைகள் எல்லாம் பெட்டியில எடுத்து வைச்சி, துண்டு, சோப்பு, சீப்புன்னு தங்கற ஏற்பாட்டோடதான் புறப்பட்டுப் போயிருக்காங்க. இப்ப யாரும் வந்து தொந்தரவு தர மாட்டாங்க” என்ற முத்து ஒரு துணிப்பையை எடுத்து வந்து அதற்குள்ளிருந்து மூன்று பீர் பாட்டில்களை எடுத்து வைத்தான். “இரு, இதைத் திறக்கறதுக்கு எதாச்சும் எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்றான்.

“அதெல்லாம் எதுவும் வேணாம். இப்படிக் கொடு” என்று வாங்கி தன் கடைவாய்ப் பற்களால் மூடியை லாவகமாகத் தனியாக எடுத்துத் தந்தான் கோபி.

மூவரும் மெதுவாக பாட்டில்களை மோதிக் கொண்டு பருகத் தொடங்கினார்கள்.

“ஏண்டா முத்து, கல்யாணத்துக்கு நீயும் வான்னு சொல்லி உன்னைக் கூப்புடலையா உங்கப்பா?”

“கூப்புட்டாரு. இப்படி ஒரு தனிமையான சந்தர்ப்பம் கிடைச்ச அதை நமுவவிடலாமான்னு யோசிச்சேன். கல்லூரியில் நாளைக்கு ஒரு முக்கியமான தேர்வு இருக்கு அதுக்குப் படிக்கணும்னு சொல்லிட்டேன்.”

பாலு வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“தன் பையன் பொறுப்பா பாடம் படிச்சிட்டிருப்பான்னு கல்யாண மண்டபத்தில் இருக்கிற உங்கப்பா நினைச்சிட்டிருப்பாரு. இப்படி பீரு குடிச்சிட்டு வீடியோவில் பலான நீலப்படம் பார்த்து கூத்தடிச்சிட்டிருப்பான்னு கற்பனைகூட பண்ணமாட்டாரு... இல்லை”

“இந்த மாதிரி இரகசிய அத்துமீறல்லதான் சுகம் இருக்கு. அவங்கப்பா அவர் வயசுல இதே மாதிரி ஏதாச்சும் திருட்டுத்தனத்தை நிச்சயமா செய்திருப்பார்” என்றான் கோபி.

மூவரும் சிரித்தபடி பலவிதமாகப் பேசியபடி பீர் குடித்தார்கள்.

“இப்ப கேசட்டைப் போட்டுமா?” என்றான் கோபி.

“ம்... போடு” என்றான் முத்து.

கோபி அங்கிருந்த டி.வி.யைப் போட்டு, பிறகு வீடியோவைப் போட்டான். கேசட்டை உள்ளே செலுத்தி ஓடவிட்டான். திரையில் வர்ணக்கோடுகளுக்குப் பிறகு அந்த ஆபாசப் படம் தொடங்கியது.

ஒரு இளம்பெண் தனது பள்ளிச் சீருடையுடன், கையில் புத்தகங்களுடன் ஒரு பஸ் நிறுத்தத்தில் பஸ்சிற்காகக் காத்திருக்கிறாள்.

அப்போது ஒரு படகுக் கார் அவளருகில் வந்து நிற்கிறது. உதட்டில் புகையும் சிகரெட்டுடன் எட்டிப் பார்க்கும் அந்த இளைஞன் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்து அருகில் அழைத்து அவளை பள்ளியில் தான் விட்டுவிட்டுச் செல்வதாக அழைக்கிறான். கண்ணடிக்கிறான். அவள் தயங்கிவிட்டு பிறகு முன்பக்கக் கதவைத் திறந்து ஏறிக் கொண்டு புத்தகங்களை பின்புறம் விசிறிவிடுகிறாள்.

கார் ஓடுகிறது. அடிக்கடி அவர்கள் திரும்பி ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

அவன் மெதுவாக தன் கையை அவள் தோளில் வைத்து புன்னகைக்க, அவள் அவனுடைய தொடலுக்குக் காத்திருந்தவள் போல அவனை நெருங்கி அமர்ந்து அவன் மார்பில் சாய்ந்துகொள்கிறாள். அவன் 'இப்போது நாம் உன் பள்ளிக்குச் செல்லலாமா, இல்லை என் தனியறைக்குச் செல்லலாமா?' என்று கேட்கிறான். அவள் 'உன் அறைக்கு' என்கிறாள்.

அடுத்து இருவரும் அவன் அறைக்குள் நுழைகிறார்கள். அறையின் சுவர்களில் எல்லாம் பெண்களின் நிர்வாணப் புகைப்படங்கள் ஒட்டப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்து அவள் வெட்கப்படுகிறாள்.

அவன் அவளை அணைத்துக்கொண்டு கட்டிலுக்கு நடத்திச் செல்கிறான். சற்றுத்தள்ளி நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு சிலைமேல் அவளின் ஒவ்வொரு ஆடையாக வந்து விழுகிறது.

இங்கே முத்து, கோபி, பாலு மூவரும் எச்சில் விழுங்கினார்கள். தங்களுக்குள் பார்த்துக் கொண்டார்கள் கிறங்கினார்கள். திரையில் தொடர்ந்த காட்சிகளைப் பார்க்கப் பார்க்க. . . தங்களுக்குள் ஒரு குடு பரவுவதை உணர்ந்தார்கள். உள்ளுக்குள் காமம் என்னும் மிருகம் குதியாட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தது.

வெளியே வானம் ஒருமுறை இடித்தது. மின்னல் வெட்டியது. லேசான தூறலில் தொடங்கியது ஒரு மழை.

கோவை எக்ஸ்பிரஸ் சென்ட்ரல் ரெயில் நிலையத்தில் வந்து நின்றபோது சரியாக மணி இரவு பத்து.

மழை அடித்து ஊற்றிக் கொண்டிருந்தது.

பிளாட்பாரத்தில் டிராலிகள் உருட்டும் சப்தம், பயணிகள் பேசும் சப்தம் எல்லாவற்றையும் ஜீரணம் செய்த மழையின் சத்தம் மட்டுமே பிரதானமாகக் கேட்டது.

முரளியும், சுதாவும் கீழே இறங்கினார்கள்.

சேலையின் தலைப்பை முதுகுவழியாகப் போர்த்திக் கொண்ட சுதா, "குளிருது" என்றாள். கால்களுக்கு நடுவில் தன் பெட்டியை வைத்துக்கொண்ட முரளி வரவேற்க வந்த நபர்களில் கோபாலின் தலை தென்படுகிறதா என்று தேடினான்.

ஓரமாக ஒதுங்கி நின்றார்கள். அந்த ரெயிலில் வந்த அத்தனைப் பேரும் வாசலை நோக்கி நடந்து போன பிறகு--

"என்னங்க உங்கள் நண்பர் வரலை போலிருக்கே?" என்றாள் சுதா.

"அவன் வர்றதா எனக்கு எந்தத் தகவலும் இல்லை சுதா. நான்தான் அப்படி எதிர்பார்த்தேன். பாரு, எப்படி மழை கொட்டுதுன்னு. எவ்வளவு நேரமா பெய்து கிட்டிருக்குன்னு தெரியலை. இந்த மழையில் புறப்பட்டு வர்றது அவனுக்கு சிரமமா இருந்திருக்கலாம்" என்றான் முரளி.

“இப்ப என்ன செய்யலாங்க?”

“அதான் ஏற்கனவே சொன்னனே. ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சி போகவேண்டியதுதான். வா, போகலாம்.”

இருவரும் வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

காற்றும் பலமாக இருந்ததால் மழை சுழன்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. கூரைக்குக் கீழே நின்றாலும் கூட சாரல் அவர்களை நனைக்க முயன்றது.

“இரு சுதா” என்ற முரளி தன் தலையில் அசட்டுக் குடையாக தன் கர்சீப்பைப் போட்டுக்கொண்டு மழையில் ஓடி அங்கே நின்ற ஆட்டோக்களை அணுகி, சில நிமிடங்களில் ஒரு ஆட்டோவுடன் வந்து, “வா, ஏறிக்கொள்” என்றான். அதற்குள் அவன் முழுக்க நனைந்து போயிருந்தான்.

அவள் ஏறுவதற்குள் பாதி நனைந்துவிட்டாள். அந்த ஆட்டோவில் மழைக்கான படுதா இல்லையென்பதால் இருவரும் நடுப்பகுதியில் நெருக்கியடித்து அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

ஆட்டோ டிரைவர் சரக்கென்று நெருப்பு எடுத்து தன் சிகரெட்டை பற்றவைத்து, புறப்பட்டான்.

“எவ்வளவுங்க ஆட்டோவுக்கு?” என்றாள் இரகசிய குரலில்.

“நூறு ரூபா” என்றான்.

“நூறா?”

“ரொம்பதூரம் சுதா, மழைவேறு இப்படிக்கொட்டுது. வேற யாரும் வரவேமாட்டேன்னுட்டாங்க. என்ன செய்றது பரவாயில்லை. ஒரு அவசரத்துக்கு அதெல்லாம் பார்க்க முடியாது.”

“மழை கொட்டுது. எதுக்கு இவ்வளவு வேகம்? கொஞ்சம் மெதுவா ஓட்டச் சொல்லுங்க.”

“அதெல்லாம் சொன்னாலும் கேக்கமாட்டாங்க. பேசாம இரு. பார்த்து ஓட்டுவான்.”

படுவேகத்தில் சாலையின் தண்ணீரைச் சிதறியடித்த படி அந்த ஆட்டோ விரைந்தது.

அந்த ஆட்டோ சென்ட்ரல் ஸ்டேசன் விட்டு வெளியே நகர்ந்த அடுத்த விநாடி உள்ளே வந்து நின்றது சேலத்தில் புறப்பட்ட அந்த கார்.

அதிலிருந்து சுதாவின் மாமா பாண்டியனும், அவனோடு வந்த இருவரும் அவசரமாக இறங்கி மழையில் நனைவதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஸ்டேசனின் வாசலுக்கு ஓடிவந்தார்கள்.

எதிர்ப்பட்ட ஒரு சிவப்புச்சட்டை போர்ட்டரைத் தடுத்து நிறுத்தி, “கோவை எக்ஸ்பிரஸ் வந்துடுச்சா?” என்றான் பாண்டியன்.

“வந்து பத்து நிமிடம் ஆயிடுச்சங்க.”

பரபரப்பாக உள்ளே விரைந்தார்கள். தென்பட்ட தலைகளை எல்லாம் கூர்ந்து கவனித்தபடி கோவை எக்ஸ்பிரஸ் நின்றிருந்த பிளாட்பாரத்திற்கு ஓடி வந்தார்கள்.

பிளாட்பாரமே காலியாக இருந்தது.

“ச்சே! ஒரு பத்து நிமிடம் தாமதத்தில் கோட்டை விட்டுட்டமேடா” என்று தன் உள்ளங்கையில் குத்திக் கொண்டான் பாண்டியன்.

“அண்ணே, அவங்க இதிலேதான் வந்திருக்காங்க. இதோ பாருங்க அவங்க பேரு” என்றான் ஒருவன் அவர்கள், அருகில் இருந்த முதல்வகுப்புப் பெட்டியின் பெயர்ப் பட்டியலைப் பார்த்தபடி.

பாண்டியனும் முரளி, சுதாவின் பெயர்களைப் பார்த்துவிட்டு, "திட்டம் போட்டு வந்திருக்காங்கடா! எங்கே போயிடுவான்? நீங்க நம்ம காருக்கு வந்துடுங்க. நான் சேலத்துக்கு ஒரு போன் போட்டுப் பேசிட்டு வர்றேன்" என்றான்.

மறுபடி வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

பாண்டியன் ஒரு வெளியூர் தொலைபேசிக் கூண்டுக்குச் சென்று சேலத்தில் தகவல் சேகரித்து வைக்கச் சொல்லியிருந்த தனது நபரைத் தொடர்பு கொண்டான்.

"ஒரு பத்து நிமிடம் முன்னாடி வந்திருந்தா அவங்களைப் பிடிச்சிருப்போம். தப்பவிட்டுட்டோம். அங்கே எதாச்சும் விசாரிச்சியா?"

"அந்த முரளி வேலை பார்க்கற நிதி நிறுவன முதலாளி மூலமா அவனோட நெருக்கமான நண்பன் கணேசன்னு தகவல் தெரிஞ்சிக்கிட்டு அவனைத் தேடிப் பிடிச்சேன்."

"என்ன சொன்னான் அவன்?"

"எனக்கு எதுவும் தெரியாதுன்னுதான் சொன்னான். சரமாரியா முகத்திலே குத்தி மூக்கு சில்லெல்லாம் உடைஞ்சி இரத்தம் வந்ததும் எல்லாம் சொன்னான். கோவை எக்ஸ்பிரஸ்ல முதல்வகுப்பு பெட்டிலே அவங்க ரெண்டு பேரும் புறப்பட்டிருக்காங்க. இவன்தான் கடைசி வரைக்கும் பக்கத்திலே இருந்து வழியனுப்பி வைச்சிருக்கான்."

"அதெல்லாம் சரி. இங்கே, அவங்க எங்கே தங்கப் போறாங்களாம்?"

"முரளியோட நண்பன் கோபால்னு ஒருத்தன் வேளச்சேரிலே இருக்கானாம். அவன் வீட்லதான் தங்கப் போறாங்களாம்."

“விலாசம் கேட்டியா?”

“வேளச்சேரில ஜானகி நகராம். சரியான விலாசம் அவனுக்குத் தெரியாதாம்.”

“வேளச்சேரிலே ஜானகி நகரா? அவன் பேரு கோபாலா? அவன் என்ன தொழில் செய்றானாம்?”

“கட்டிடம் கட்டற என்ஜினியராம். ஒரு பெரிய நிறுவனத்தில வேலை பார்க்கறானாம்.”

“போதும். இந்தத் தகவலை வைச்சிக்கிட்டு தாராளமா வீட்டைக் கண்டுபிடிச்சிட முடியும். நீ அங்கே என் அக்கா கிட்ட சொல்லு. கல்யாண ஏற்பாடுகள் எதையும் நிறுத்தி வைக்க வேணாம்னு சொல்லு. கவலைப்படாமல் இருக்கச் சொல்லு, நான் சுதாவோடதான் ஊருக்கு வருவேன். வைச்சிரு.”

போனை வைத்துவிட்டு, பணம் கொடுத்துவிட்டு தனது காருக்கு விரைந்தான் பாண்டியன்.

அவனோடு வந்தவர்கள் வந்து சேர்வதற்கு மேலும் பத்து நிமிடங்களாயின அவர்களிடம் விபரம் சொன்னான்.

“வேளச்சேரிக்கு ஓட்டுப்பா” என்றான் டிரைவரிடம்.

கார் சென்ட்ரல் ஸ்டேசனைவிட்டு வெளியேறி வேகம் பிடித்தது.

கதிர்வேல் நேரம் பார்த்தார். 10-30.

மதுவின் போதை நன்றாக ஏறியிருந்தது. பூபதி சொன்னபடி பத்து மணிக்குள் அந்த பெங்களுர் பெண்ணுடன் வந்து சேரவில்லையே என்று எரிச்சல் ஏற்பட்டது.

ஆனால், மழை அடித்து ஊற்றிக்கொண்டிருப்பதால், டாக்சியோ ஆட்டோவோ கிடைப்பதில் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று தன்னையே சமாதானம் செய்து கொண்டார்.

மழையின் காரணமாக ஏற்பட்டிருந்த கூடுதல் குளிர்ச்சியும், உள்ளே இறங்கியிருந்த மதுவும் அவருக்குள் உணர்ச்சிகளை விசிறி விட்டுக்கொண்டிருந்தன.

சிகரெட்டைப் புகைத்தபடி அறைக்குள் லேசான தள்ளாட்டத்துடன் நடைபயின்றார். பொறுமையில்லாமல் பங்களாவின் வாசலுக்கு வந்து நின்று தூரத்தில் ஏதாவது வாகனம் வருகிற வெளிச்சம் தெரிகிறதா என்று இருட்டுக்கும், மழைக்கும் நடுவில் ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

இருட்டு, மழை இருட்டு. மழை. வேறு எதுவும் தெரியவில்லை.

உள்ளே வந்தார். லேசாகப் பசித்தது. குளிர் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தார். ஆப்பிள் பழங்கள் இருந்தன. ஒன்றை எடுத்தார். கட்டில் அருகில் ஒரு உயர

மேசை மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த அலங்காரக்கத்தியை எடுத்து ஆப்பிளின் தோலை சீவத்தொடங்கினார்.

தொலைபேசி ஒலித்தது. ஆர்வமாக எடுத்தார்.

“சார், நான் பூபதி பேசறேன்.”

“என்னய்யா பண்ணிட்டிருக்கே நீ?”

“மன்னிச்சிடுங்க சார். ஒரு சிக்கல்.”

“என்ன, மழை வந்துடுச்சி அதானே?”

“அதில்லை சார்.”

“வேற என்ன?”

“அந்தப் பொண்ணு அலங்காரம் எல்லாம் பண்ணிட்டுப் புறப்பட இருந்தப்ப திடீர்னு வாந்தியெடுத்து, மயக்கம் போட்டுடுச்சி சார். உடனே டாக்டர்கிட்ட கூட்டிட்டுப் போனேன். மத்தியானம் என்னவோ சாப்பிட்டது உடம்புக்கு சேரலையாம். மருந்து கொடுத்திருக்கார். மூணு தடவை வாந்தி எடுத்துட்டு சுருண்டு படுத்துட்டா. இந்த நிலைமையில் எப்படி சார் நான் அவளைக் கூட்டிட்டு வரமுடியும்?”

“எனக்கு வர்ற ஆத்திரத்துக்கு. . . உன்னை என்ன செய்றதுன்னே புரியலை. நான் பாட்டுக்கு வீட்டுல ஆனந்தமா படம் பார்த்துட்டு இருந்தேன். என்னை உசுப்பி விட்டே நான் வீட்டுல பொய் சொல்லிட்டு புறப்பட்டு வந்து இங்கே எல்லா ஏற்பாட்டோட ரொம்ப ஆர்வமா காத்திருந்தா இப்படிச் சொல்றியே. நல்லா இருக்கா?”

“புரியுது சார். தப்புதான் சார்.”

“நான் இப்ப அந்த மனநிலையில் இருக்கேன். அவள் இல்லைன்னா பரவாயில்லை. வேற எதாச்சும் கூட்டிட்டு அரை மணி நேரத்தில் வந்து சேருய்யா. என்ன?”

“உங்களுக்கு போன் பண்றதுக்கு முன்னாடி நான் பல இடங்களில் முயற்சி செய்துட்டேன் சார். ரொம்ப லேட்டாயிடுச்சி பாருங்க, யாரும் கிடைக்கலை சார். எல்லாரும் புறப்பட்டுப் போயிட்டாங்க சார். நாளைக்கு வேணும்னா...”

“யோவ்! நாளைக்கு ஜாலியா இருக்கிறதுக்கு இப்பயிலேர்ந்தே என்னை இங்கேயே காத்திருக்கச் சொல்றியா? நாளைக்கு இதே மாதிரி எனக்கு ஓய்வா சூழ்நிலை அமையுமானு தெரியாது. யோவ்! ரொம்ப தவிப்பா இருக்கேன்.”

“சார், நான் என்ன செய்யறது? மன்னிப்புதான் கேக்க முடியும். இவள் இப்படி காலை வாருவாள்ன்னு எதிர் பார்க்கலையே. வேற எதுவும் தோதா இல்லை சார். இருந்தா நீங்க இவ்வளவு தூரம் சொல்ற மாதிரி வைச்சுக்குவேனா? நாளைக்கு போன் செய்றேன் சார்.”

“போனை வைடா உருப்படாத அயோக்கியா!”
ஆத்திரமாக போனை வைத்தார் கதிர்வேல்.

அவரால் ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியவில்லை.

ஒழுங்காய் வீட்டுக்குப் போய் மரகதத்தை எழுப்ப வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்த அவர் பங்களாவைப் பூட்டிவிட்டு தன் காருக்கு வந்து அமர்ந்தார்.

அதைக் கிளப்ப முயன்றார். கார் இயங்க மறுத்தது. பலமுறை முயன்றும், பலமுறையும் மறுத்தது.

எரிச்சலுடன் மீண்டும் பங்களாவுக்குள் வந்து தன் அறையில் அமர்ந்து கண்ணாடிக் கண்ணத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் மதுவை ஊற்றிக்கொண்டு பருகத் தொடங்கினார்.

அதே இராத்திரி. அதே பத்துமணி முப்பது நிமிடம்.

அந்த ஆபாச திரைப்படம் முடிவடைந்தது. முத்து சென்று டி.வி.யை அணைத்தான்.

முத்து, கோபி, பாலு மூவரும் எந்தப் பேச்சு மில்லாமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

சூடான காட்சிகளைப் பார்த்ததில் அவர்களுக்குள் தகதகவென்று காமம் கொளுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. நரம்புகள் முறுக்கேறிப் போயிருந்தன.

“ஜூரம் அடிக்கிற மாதிரி இருக்கு” என்றான் பாலு.

“இப்பதான் முதல் தடவையா நீ நீலப் படம் பார்க்கிறே, இல்லே?” என்றான் கோபி.

“ஆமாம். நீ?”

“நான் விதவிதமா பார்த்திருக்கேன்” என்றான் கோபி.

“அடுத்த மாசம் இதே மாதிரி ஒரு கல்யாணத்துக்காக எங்க வீட்டுல என்னைத் தவிர எல்லாரும் சிதம்பரம் போறாங்க கோபி. அப்போது ரெண்டு மூணு கேசட் எடுத்துட்டு வா. பகல்லகூடப் பார்க்கலாம்” என்றான் முத்து.

கோபி வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“எதுக்குடா சிரிக்கிறே?”

“சும்மா படமே பார்த்துட்டிருந்தால் போதுமா? எப்போ அனுபவப்பூர்வமா உணர்றது?”

“அதுக்கு நாள் இருக்கே. முதல்ல படிப்பு முடிக்கணும். வேலை கிடைக்கணும். அதுக்கப்புறம்தான் கல்யாணம் பண்ணி வைப்பாங்க. அப்புறம்தானே அனுபவரீதியா உணரமுடியும்?”

“போடா மண்டு! நீதான் பார்த்தியே! இந்த மாதிரி சுகம் பொண்டாட்டிகிட்ட கிடைக்காதுடா” என்றான் கோபி.

“அதுக்கு என்ன செய்றது?”

“திருட்டு மாங்காதான் எப்பவும் ருசி தெரியுமா?”

“என்னவோ அனுபவிச்சிப் பார்த்தவன் மாதிரி சொல்றியே. . .”

கோபி சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு, “சரி, நான் ஒரு சமாச்சாரம் சொல்றேன். அதை எப்பவும் இரகசியமா வைச்சிருப்பீங்களா?” என்றான்.

“சொல்லு” என்றான் பாலு.

“எங்க வீட்டுல மாடிப் பகுதி வாடகைக்கு விட்டிருக்கோம். அங்கே ரெண்டு வருடம் முன்னாடி ஒரு தமிழ் வாத்தியார் குடியிருந்தார். அவருக்கு ருக்மணின்னு ஒரு பொண்ணு. குண்டா, அழகா இருப்பாள். நான் வீட்டுக்காரர் பையன்கிற உரிமையில் அடிக்கடி மாடிக்குப் போய் எல்லார்கிட்டயும் பேசிட்டிருப்பேன். ஒருநாள் அவங்க வீட்டுல ருக்மணி மட்டும் இருந்தாள். நான் பேசிட்டே இருந்தேனா, திடீர்னு ஒரு ஆசை. எதையும் யோசிக்காம அவளைக் கட்டிப்பிடிச்சிட்டேன்.”

“அடப்பாவி! செருப்படி வாங்கினியா?”

“அதான் இல்லை. அவளுக்குமே அதே மாதிரி ஆசை இருந்திருக்கு போலிருக்கு. ஒண்ணும் பேசாமல் சும்மா இருந்தாள். அவள் சும்மா இருந்ததும் எனக்கு தைரியம் வந்துடுச்சி. முத்தம் கொடுத்தேன். அனுமதிச்சா. இன்னும் தைரியம் வந்துடுச்சி.”

“அய்யோ! அப்புறம்?”

“எல்லாம் நடந்து முடிஞ்சிடுச்சி. நான் பேசாம என் வீட்டுக்கு வந்துட்டேன். அதுக்கப்புறம் கொஞ்ச நாள்ல அந்த குடும்பம் காலி செஞ்சிட்டுப் போய்ட்டாங்க.”

“அந்தப் பொண்ணு உன்னை காதலிச்சதைப் பற்றி தன் வீட்டுல சொல்லலையா?”

“காதலா? யார் சொன்னாங்க அது காதல்னு?”

“பின்னே? நீ அவளை காதலிக்கலையா?”

“சேச்சே! எனக்கு அவளை அனுபவிக்கணும்னு ஆசை, அவளுக்குமே அதே ஆசை. இதில காதல் எங்கே வந்தது? இன்னொண்ணு சொன்னால் நீங்கள் ஆச்சரியப் படுவீங்க. அந்த ருக்மணிக்குக் கல்யாணம்னு எங்கப்பாவுக்கு பத்திரிகை வந்துச்சி. நானும் போயிருந்தேன். நாங்கள் ரெண்டு பேரும் எதுவுமே நடக்காத மாதிரி சிரிச்சுக் கிட்டோம். இப்ப அந்த ருக்மணி கல்கத்தாவில் தன கணவனோட குடித்தனம் செய்துட்டு இருக்கா.”

“ச்சே! என்ன பொண்ணு அவள்!” என்றான் முத்து.

“ஏண்டா அவளை மட்டும் திட்டறே? ‘என்ன மனிதன் நீ!’ன்னு என்னை ஏண்டா திட்டலை? கற்புங்கிறது பொம்பளைக்கு மட்டும்தானா? முத்து, என்னைக் கேட்டால், இந்த கற்புங்கிறதே சும்மா ஒரு பம்மாத்து, பாலுணர்வுங்கிறது இயற்கையான ஒரு உணர்வு. அதை கல்யாணம் செய்துகிட்டு என் மனைவிகிட்டே மட்டும்தான் பகிர்ந்துக்கணும்னு நினைக்கிறது முட்டாள் தனமா நான் நினைக்கிறேன்.”

“அதுக்காக ஒரு கட்டுப்பாடுன்னு இல்லையா? இப்போ ஒரு பொண்ணு இராத்திரி நேரம் தனியா நிக்கிறாணு வையி. பக்கத்தில் நீ மட்டும்தான் இருக்கே, வேற யாருமே இல்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் நீ அவளைக் கற்பழிச்சிடுவியா?” என்றான் பாலு.

“அந்த மாதிரி ஒரு சூழ்நிலை அமைஞ்சா அந்தப் பொண்ணு போராட்டம் எதுவும் இல்லாம சம்மதிச்சிடுவா. உணர்வுங்கிறது எல்லோருக்கும் பொதுவானதுதானே?”

“எல்லாப் பொண்ணுங்களும் கெட்டவங்கன்ற மாதிரி பேசறியே. . .”

“ஒரு ஆணும், பெண்ணும் உடல்ரீதியா ஒண்ணு சேர்ந்தா, அதைக் கெட்டுப்போறதா நான் நினைக்க மாட்டேன். இது என் கருத்து. நான் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவன்” என்றான் கோபி.

“இதெல்லாம் நீயாப் பேசலை கோபி. பார்த்த சூடான படமும், உள்ளேப் போயிருக்கிற பீரும் இப்படி எல்லாம் பேச வைக்குது” என்ற பாலு நேரம் பார்த்து பதறினான், “நேரமாச்சுடா பதினோரு மணிக்கு வந்துடறேன்னு வீட்டுல சொல்லிட்டு வந்தேன்” என்று எழுந்து கொண்டான்.

கோபியும் எழுந்துகொண்டு, “மழை பெய்யுதே. என்கிட்டே மழைக்கோட்டு இருக்கு. பாலு, உனக்கு என்ன செய்றது?” என்றான்.

“நனைஞ்சாக்கூடப் பரவாயில்லை. நேரத்துக்குப் போயாகணும் வா.”

“குடை தரட்டுமா பாலு? ஓரளவு நனையாம போவே. நாளைக்கு கல்லூரிக்கு எடுத்துட்டு வந்து கொடுத்திடு.”

“சரி.”

முத்து ஒரு குடை எடுத்து வந்து தந்தான்.

கோபி மழைக்கோட்டு அணிந்து பைக்கில் அமர்ந்து அதைக் கிளப்பினான். பின்னால் அமர்ந்த பாலு குடையை விரித்து உயர்த்திப் பிடித்துக்கொள்ள.

“போற வழியில யாராச்சும் கைகாட்டி நிறுத்தச் சொன்னா நிறுத்தாமப் போயிடு கோபி” என்றான் முத்து.

“ஏண்டா?”

“இராத்திரியில் வர்ற வண்டிகளை நிறுத்தி கொள்ளையடிக்கிறாங்க. போன வாரத்தில ரெண்டு சம்பவம் நடந்திடுச்சிப்பா.”

“என்னடா புறப்படற சமயத்தில இப்படி பயமுறுத்தறே? ஒண்ணு செய்! உங்க வீட்டுல கத்தி எதாச்சும் இருக்கா?”

“இருக்கு.”

“எடுத்துட்டு வா. ஒரு பாதுகாப்புக்கு வைச்சிக்கிறேன்.”

முத்து வீட்டிலிருந்து எடுத்து வந்த மடக்குக் கத்தியை தன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் செருகிக் கொண்டதும், இருவரும் முத்துவுக்குக் கையசைத்தார்கள்.

மழையின் நெசவினூடே வெளிச்சம் பாய்ச்சிப் புறப்பட்டது பைக்.

வேளச்சேரியைத் தொட்டதும் ஆட்டோ டிரைவர், "இதான் வேளச்சேரி. இங்கே என்ன விலாசம்? எப்படிப் போகணும்?" என்றான்.

"ஜானகி நகர்" என்றான் முரளி.

"அதுக்கு எப்படிப் போகணும்? வந்ததில்லையா நீங்க?"

"இல்லையே!"

"எல்லாக் கடைகளும் சாத்தியிருக்கு. மழையில் ரோட்டுல ஒரு ஆளைக் காணோம். ஜானகி நகர் யார்கிட்ட விசாரிக்கிறது?"

"நல்லா இந்த மழையில் ஸ்ரீ மாட்டிக்கிட்டோம் என்று முணுமுணுத்தாள் அவள்.

"தாம்பரம் போற ரோட்டுல இருந்து திரும்பி வரணும்னு சொன்ன நினைவு இருக்குப்பா" என்றான் முரளி.

"கிழிஞ்சுது. அப்ப வேளச்சேரி தாண்டி எக்ஸ்டென் சன்லன்னு சொல்லு" என்று டிரைவர் ஆட்டோவை விரட்டினான்.

வேளச்சேரி பஸ் நிலையம் தாண்டி தாம்பரம் செல்கிற சாலையில் விரைந்த ஆட்டோ சாலையோரம் இடதுபுறம் 'ஜானகி நகர்' என்று அம்புக்குறியுடன்

அறிவிப்புக் கல்லைப் பார்த்ததும் வேகம் குறைந்து ஒரு அரைவட்டமடித்துத் திரும்பி நின்றது.

“என்னப்பா இங்கேயே நிறுத்திட்டே? உள்ளே ஓட்டு.”

“எதாச்சும் ரோடு தெரியுதா பாரு! முழுக்க தண்ணிதான் தெரியுது. தார் ரோடு இல்லை. மண் ரோடு. வண்டி எதாச்சும் பள்ளத்தில சிக்கிடும். என்ஜின்ல தண்ணி போயிடும். இந்த இடம்னு தெரிஞ்சிருந்தா நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன். நீங்க இங்கேயே இறங்கி நடந்து போயிடுங்க சார்” என்றான் ஆட்டோ டிரைவர்.

“என்னப்பா இப்படிச் சொல்றே? இந்த மழையில் எப்படி நடக்கிறது?”

“நிலைமை புரியாமல் பேசறிங்க நீங்கள். அதோ பாருங்க பஸ் நிறுத்தம் இருக்கு. அங்கே விட்டுடறேன். மழை நின்னதும் போயிடுங்க. வேற எதுவும் செய்ய முடியாது. உள்ளே வண்டியை கண்டிப்பா விடமுடியாது சார்” என்ற டிரைவர் அவர்களின் சம்மதம் எதுவும் கேட்காமலேயே அருகிலிருந்த ஒரு பஸ் நிறுத்தம் அருகில் கொண்டு வந்து ஆட்டோவை நிறுத்தினான்.

அவர்களுக்கு இறங்குவதை தவிர வேறு வழியில்லை. இறங்கிக்கொண்டார்கள். பஸ் நிறுத்தத்தின் கூரைக்கடியில் நின்றுகொண்டுதன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் பணம் எடுத்தான் முரளி.

“அறுபது ரூபாதான் பாக்கெட்டில் இருக்கு. பெட்டிக்குள்ளே மிச்சப்பணம் இருக்கு. கொஞ்சம் பெட்டியை ஏந்திப்பிடிக்கிறியா சுதா?”

“இருங்க. எங்கிட்ட பணம் இருக்கு. எவ்வளவு? நூறு ரூபாதானேத் தரணும்?”

சுதா தன் தோளில் மாட்டியிருந்த கைப்பையைத் திறந்து உள்ளிருந்து ஒரு கற்றை நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்து அதிலிருந்து ஒன்றை உருவி, மற்றவற்றை உள்ளே வைத்ததைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த அந்த ஆட்டோ டிரைவர் இமைக்கும் பொழுதின் பாதியில் சட்டென்று அவளிடமிருந்து அந்த கைப்பையைப் பிடுங்கினான். ஆட்டோவின் கியர் மாற்றி விருட்டென்று விரைந்தான்.

என்ன நிகழ்ந்தது என்று சுதாரிக்கும் முன்பாக அந்த ஆட்டோ அவர்களைவிட்டு வேகமாக விலகி ஓடியது.

“அய்யோ! என்னங்க இது! கைப்பையைப் பிடுங்கிட்டுப் போறாங்க” என்று சுதா கத்தினாள்.

“ராஸ்கல்!” என்று கத்தியபடி ஆட்டோவை நோக்கி மழையில் கொஞ்ச தூரம் ஓடினான் முரளி.

அதற்குள் ஆட்டோவின் பின்புற சிகப்பு வெளிச்சம் இருட்டில் கலந்தது. திரும்ப அவளிடம் ஓடிவந்து முச்சிரைத்தபடி, “சரி, விடு! இதான் உலகம்!” என்றான்.

“எப்படிங்கவிட முடியும்? அதுக்குள்ளேதான் முப்பது பவுன் நகை இருக்கு!”

“அடக்கடவுளே! அதிலயா வைச்சிருந்தே? ஆமாம்! நீதான் உன் கைப்பையை தவிர வேற எதுவும் எடுத்துட்டு வரவில்லையே! நான் ஒரு மடையன்! ரெயில்லயே உங்கிட்டேர்ந்து வாங்கி என் பெட்டியில் பத்திரமா அதை வைச்சிருக்கணும். அய்யோ! முப்பது பவுனுன்னா சொல்றே நிமிடத்தில் அடிச்சுட்டுப் போயிட்டானே! ஆட்டோ வோட நம்பரை கவனிச்சியா சுதா?” என்று பரபரத்தான் முரளி.

“இல்லையேங்க. ஆட்டோ உள்ளே ஒரு கண்ணன் படம் பார்த்தேன். வேற எந்த அடையாளமும் நினைவில்லை.”

மழைக்கோட்டு அணிந்த நபர் ஸ்கூட்டரை ரொம்ப நிதானமான வேகத்தில் ஓட்டியபடி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“சுதா, நீ இங்கே நில்லு. கொஞ்ச தூரம் போய்ப் பார்க்கறேன். ஆட்டோ நம்பர் மட்டுமாவது கண்ல பட்டுட்டாப்போதும். போலீஸ்ல சொல்லலாம்” என்ற முரளி அவசரமாக கையசைத்து அந்த ஸ்கூட்டரை நிறுத்தினான். தன் நிலைமையை சிக்கன வார்த்தைகளில் விளக்கினான்.

அந்த நபரிடம் பரபரப்பு தொற்றிக்கொண்டது.

“சுத்த அயோக்க்யத்தனமா இருக்கே. ஆட்டோவில் வந்து கொள்ளை அடிச்சிட்டிருந்தாங்க. இப்ப ஆட்டோக்காரங்களே கொள்ளையடிக்கிறாங்களா? நீங்கள் ஏறுங்க சார். இந்தப் பக்கம்தானே போனான்? இப்பத்தானேப் போனதாச் சொல்றிங்க? பிடிச்சிடலாம்.”

முரளி பின்புறம் ஏறிக்கொண்டான்.

“சீக்கிரம் வந்துடுங்க” என்றாள் சுதா அவனது பெட்டியைத் தன் அருகில் நகர்த்தி வைத்துக்கொண்டு.

ஸ்கூட்டர் படுவேகமாக விரைந்துகொண்டிருந்தது.

ரொம்ப தூரம் வந்துவிட்டார்கள். ஆனால் ஆட்டோ எதுவும் தென்படவில்லை.

வேளச்சேரி பஸ் நிலையம் அருகில் சாலை இரண்டாகப் பிரிந்தது. ஒரு சாலை கிண்டி செல்லும் சாலை. மற்றொரு சாலை திருவான்மியூர் செல்லும் சாலை.

ஸ்கூட்டரை நிறுத்திவிட்ட ஈஸ்வரன் என்கிற அவர், “இப்ப எந்த ரோட்ல நாம் போய் அவனைத் தேடறது?” என்றார்.

தலையைச் சொறிந்தான் முரளி.

“எந்தப் பக்கம் போறதுன்னும் புரியலை. மழை வேற நிக்காமல் கொட்டுது. கொள்ளையடிச்சவன் படுவேகத்திஸ் போயிருப்பான். சைடு, சந்து எல்லாம் பூந்து போயிருப்பான். இதுக்குமேல இலக்கு இல்லாம ஆட்டோவைத் தேடறது வெட்டி முயற்சி சார்”

“சரிதான் நீங்கள் சொல்றது”

“நான் போற வழிலதான் வேளச்சேரி போலீஸ் ஸ்டேசன் இருக்கு. உங்களை அங்கே இறக்கிவிட்டுட்டுப் போகட்டுமா சார்?”

“சார், அங்க பஸ் நிறுத்தத்தில் தனியா விட்டுட்டு வந்திருக்கேன். முதல்ல திரும்பப் போயிடலாம் சார். என் நண்பன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துட்டு நானும், அவனுமா வந்து போலீஸ்ல புகார் கொடுக்கறோம். திரும்ப என்னை ஏத்திக்கிட்ட இடத்திலேயே விட்டுட முடியுமா? உங்களை வேற தொந்தரவு பண்ணேன்.”

“ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் உதவலைன்னா என்ன சார் இருக்கு? அப்ப வண்டியைத் திருப்பட்டுமா?” என்ற ஈஸ்வரன் ஸ்கூட்டரை மீண்டும் தாம்பரம் செல்லும் சாலையில் செலுத்தத் தொடங்கினார்.

வண்டி இருபதடி போனதும் ஒரு பெரிய பள்ளத்தில் இறங்கி ஏறியது. உடனே என்ஜின் அணைந்து போனது. விளக்கும் அணைந்தது. அந்த வெளிச்சம் போனதும் கும்மிருட்டாகத் தெரிந்தது.

ஈஸ்வரன் ஸ்கூட்டரை ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்து கிளப்ப முயன்றார். அது அடம்பிடித்தது.

“பள்ளத்தில விழுந்து ஏறினதில என்னவோ ஆயிடுச்சு சார். கிளம்பமாட்டேங்குது. ‘நான் தள்ளிக்கிட்டுப் போய்ச் சேர்றேன். நீங்கள் நடந்துதான் போகணும்.’”

“சரி சார், பாவம் நீங்கள். ரொம்ப நன்றி. உங்கள் உதவியை மறக்கமாட்டேன். நான் போயிடுக்கிறேன் சார்.”

முரளி கை குலுக்கிவிட்டு மழையில் நனைந்தபடியே வெகுதூரத்தில் இருந்த சுதா நின்ற அந்த பஸ் நிறுத்தம் நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான்.

பஸ் நிறுத்தத்தை ஒருவழியாக அடைந்துவிட்ட முரளி திகைத்தான்.

அங்கே சுதா இல்லை.

இங்கேயேதானே நிற்கச்சொல்லியிருந்தேன். எங்கேப் போனாள்?

“சுதா!” மழையின் சத்தம் அவன் குரலை சட்னி செய்துவிட்டது. நான்கு பக்கங்களிலும் பார்த்தான்.

ஒருவேளை ஜானகி நகரில் கோபால் வீட்டை விசாரித்துக்கொண்டு அங்கே சென்றுவிட்டாளோ?

நான் திரும்ப தாமதமானதால் கவலைப்பட்டிருக்கலாம். பயந்திருக்கலாம். தனியாக பஸ் நிறுத்தத்தில் நின்றனாகொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக கொஞ்சம் நடந்து கோபால் வீட்டுக்குச் சென்று பத்திரமாக இருக்க நினைத்திருக்கலாம். நான் எப்படியும் கோபால் வீட்டிற்கு வந்துவிடுவேன் என்று யூகித்திருக்கலாம்.

முரளி நடந்து முக்கிய சாலையில் இருந்து ஜானகி நகருக்குப் பிரிந்த மண் சாலையில் கணுக்காலைத் தாண்டி ஓடிய மழைத்தண்ணீரில் ஆற்றைக் கடப்பவன்போல ஒவ்வொரு காலாக எடுத்து வைத்து நடக்கத் தொடங்கினான்.

கார்கள் ரிப்பேர் செய்யும் அந்த மெக்கானிக் பாண்டியனின் காரின் பின் சக்கரத்தைப் பொருத்திக் கொண்டிருக்க. . . .

சிகரெட் பிடித்தபடி ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கூரைக்கு அடியில் நின்றிருந்த பாண்டியன், “சீக்கிரம் சக்கரத்தை மாட்டுப்பா” என்றான்.

மெக்கானிக் சக்கரத்தைப் பொருத்திவிட்டு எழுந்து, “இந்த மழை இப்போதைக்கு நிக்கிறதாத் தெரியலை சார். விடியவிடிய பெய்யும்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்.

அவனுக்குண்டான தொகையைக் கொடுத்துவிட்டுக் காரில் அமர்ந்து அவர்கள் மீண்டும் வேளச்சேரியை நோக்கி தங்கள் தடைப்பட்டப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

வேளச்சேரி வந்து, எதிரே வந்த ஒரு ஆட்டோவை நிறுத்தி ஜானகி நகருக்கு வழி விசாரித்தார்கள்.

ஜானகி நகருக்கு வழி காட்டும் கல் அருகே மண் சாலையில் திரும்பியது கார். காரின் இரண்டு புறமும் அருவி மாதிரி தண்ணீரைப் பீய்ச்சியடித்தபடி விரைந்த காரின் முன் விளக்குகள் மழையைத் தவிர வேறெதையும் காட்டுவதாக இல்லை.

ஜானகி நகர் என்பது புதிய நகர் என்பதும், தூர தூரமாக ஒரு சில வீடுகளே முளைத்திருக்கின்றன என்பதும், மற்றபடி காலி மனைகளே அதிகமென்பதும் புரிந்தது.

யாரை விசாரிப்பது என்று தெரியவில்லை.

ஒரு வீட்டில் சன்னலில் வெளிச்சம் தெரிய, அந்த வீட்டை நோக்கி செலுத்தினான். நெருங்கி, நிறுத்தி “டேய், போய்க் கதவைத்தட்டி என்ஜினியர் கோபால் வீடு எங்கிருக்குன்னு கேட்டுட்டு வா” என்றான் பாண்டியன்.

போய் விசாரித்துவிட்டு வந்தவன், “இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போய் இடது பக்கம் கடைசில போகணுமாம். தனி வீடாம்.” என்றான்.

அந்த வீட்டை மிகவும் நெருங்கியபோது, வீட்டின் முன்புறம் படியில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன் காரின் வெளிச்சத்திற்குக் கண்களைக் கூசி எழுந்திருப்பதைப் பார்த்தான் பாண்டியன்.

படிக்கட்டில் உட்கார்ந்திருந்த முரளி திடீரென்று வந்து நின்ற காரின் வெளிச்சம் முகத்தில் அடித்ததால் கண்கள் கூச, எழுந்தான்.

கோபால்தான் வந்திருக்கிறானோ என்று அவன் நினைக்க. . . .

அதற்குள் பாண்டியனும் அவன் நபர்களும் காரை விட்டிறங்கி வேகமாக அவனிடம் வந்தார்கள். வராந்தாவில் ஒரே ஒரு சின்ன விளக்கு.

பாண்டியன் கிட்டே வந்ததும் முகம் பார்த்து துடுக்கிட்டான் முரளி. சுதாவின் மாமா இவன்தான். ஒருமுறை தூரத்திலிருந்து காட்டியிருக்கிறாள் சுதா. ஆனால் என்னை அவனுக்குத் தெரியுமா?

“யாருப்பா நீ? இதானே என்ஜினியர் கோபால் வீடு? ஏன் பூட்டு போட்டிருக்கு?” என்றான் பாண்டியன்.

தன்னை அவனுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை என்பதை உணர்ந்ததும் சற்றே ஆறுதலடைந்த முரளி

உடனே யோசித்து, “சார், கோபால் சார் குடும்பத்தோட வெளியூர் போயிருக்கார். நான் அவர்கிட்ட வேலை பார்க்கறவன். என்னை காவலுக்கு இருக்கச் சொன்னார்” என்றான்.

அதற்குள் பாண்டியனின் அருகில் இருந்தவன், “அண்ணே, இவன் பொய் சொல்றான். இவன் சேலத்துக் காரன். நான் சாப்பிடற மெஸ்கலதான் இவனும் சாப்பிடுவான். நேத்து காலையில கூடப் பார்த்தேன். யாரு, என்னன்னு தெரியாது. ஆனால், பொய் சொல்றான்” என்றான்.

“நேத்து, சேலத்தில் பார்த்தியா? அப்படின்னா. . .” என்று கோபமாக திரும்பிய பாண்டியன் முரளியின் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்து, “படவா! நீ. . . நீ. . . யாருடா? நிதி நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கற முரளிதானே நீ?” என்றான்.

“அது யாருங்க முரளி? நான் இல்லைங்க. நான் சேலமே வந்ததில்லைங்க. நீங்க யாரையோப் பார்த்துட்டு தப்பாச் சொல்றிங்க. நான் கோபால் சார்கிட்ட வேலை பார்க்கறேன்.”

“அப்படியா?” என்ற பாண்டியன் சட்டென்று அவன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் முட்டிக்கொண்டிருந்த மணிபர்சை கைவிட்டு வெளியே எடுத்தான். பிரித்தான்.

அவன் புகைப்படத்துடன் பெயர், விலாசத்துடன் நிதி நிறுவனம் கொடுத்திருந்த அடையாள அட்டை செருகி வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்ததும். . . முகத்தில் விழுந்தது முதல் குத்து!

சரிந்தவனைப் பொறுக்கி அள்ளி நிறுத்தி, “ராஸ்கல்! யாரை ஏமாத்தறே? எங்கடா என் சுதா? ரெண்டு பேருமாத் தானே கோவை எக்ஸ்பிரஸ்ல புறப்பட்டு இந்த என்ஜினியர் வீட்டுக்கு வந்தீங்க? எங்க அவள்? இப்ப நீ

பேசலை, எப்பவும் பேச முடியாதபடி பண்ணிடுவோம். நிச்சயம் செஞ்ச பொண்ணை கடத்திட்டா வர்றே? யார்கிட்ட? சொல்றா தறுதலை” என்று மீண்டும் அறைந்ததும். . . மயக்கமே வந்தது முரளிக்கு.

“அடிக்காதீங்க. நானே சுதாவைக் காணோம்னு தேடிட்டிருக்கேன்.”

“என்னது? காணோமா?”

“ஆமாம். ஆட்டோல வந்தோம். இங்கே வர்ற மணரோடு ரொம்ப தண்ணியா இருக்கிறதால உள்ளே வரமாட்டேன்னு மெயின் ரோடலயே எங்களை இறக்கி விட்ட ஆட்டோக்காரன், திடீரென்று சுதா கையில் இருந்த கைப்பேக்கைப் பிடுங்கிட்டு வண்டியில் வேகமாப் போயிட்டான். நான் மெயின்ரோட்ல இருந்த ஒரு பஸ் நிறுத்தத்தில் சுதாவை நிக்கவைச்சுட்டு அந்தப் பக்கமா வந்த ஒரு ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி அதிலே போய் ஆட்டோவைத் துரத்தினேன். ஆட்டோவைப் பிடிக்க முடியலை. ஸ்கூட்டர் ரிப்பேராயிடுச்சி. திரும்பிவந்து பார்த்தா நின்னுட்டிருந்த இடத்திலே சுதாவைக் காணோம்.

என் நண்பன் இந்த கோபால் வீட்டிலதான் நாங்க தங்கறதா இருந்தோம். அது அவளுக்குத் தெரியும். நான் ஆட்டோவைத் துரத்திட்டு திரும்பி வர்றதுக்கு தாமதமானதால விசாரிச்சுட்டு இந்த வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கலாம்னு நினைச்சு நான் இங்கே வந்தேன். இங்கே வந்து பார்த்தா வீடு பூட்டியிருக்கு. சுதாவையும் காணோம். எனக்கு எதுவும் புரியலை. கோபால்கிட்ட கார் இருக்கு. சுதா வந்து விபரம் சொன்னதும் கோபாலும், சுதாவும் காரை எடுத்துக்கிட்டு என்னைத் தேடிப் போயிருக்கலாம்னு நினைச்சு உக்காந்திருந்தேன்.

கார் வெளிச்சம் பார்த்ததும் கோபால்னு நினைச்சா நீங்க நிக்கறிங்க. இதோ பாருங்க, சுதாவை நான் அவள்

விருப்பத்துக்கு விரோதமா கூட்டிட்டு வரலை. அவள் என்னை மனப்பூர்வமா விரும்பறா. அவளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கல்யாணத்தில் கொஞ்சமும் சம்மதமில்லை. மொதல்ல சுதா எங்கேன்னு பார்க்கலாம். அப்புறம் உக்காந்து அமைதியாப் பேசி ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரலாம். ஆத்திரப்படாதிங்க.”

பாண்டியன் அவன் சட்டையை மறுபடி பிடித்து, “ஏண்டா. . . நீ சொல்றதெல்லாம் உண்மையா? ஒரு கைப்பைக்காக இந்த மழையில் அவளைத் தனியா விட்டுட்டு நீ ஆட்டோவைத் துரத்திட்டுப் போனேன்னு சொல்றதை நான் நம்பணுமா?” என்றான்.

“அதில் முப்பது பவுன் நகையை வைச்சிருந்தாளாம் சுதா. கல்யாணத்துக்காக செய்திருந்த நகைகளை எடுத்துட்டு வந்திருந்தா!”

“அது வேறயா? அதுவும் உன் யோசனைதானா?”

“சே! என்மேல எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு சார். மாத்துச்சேலைக்கூட எடுத்துக்காம கல்லூரியில் இருந்து நேரா ரெயில்வே ஸ்டேசன் வந்துடுன்னுதான் நான் சொன்னேன்.”

“சுதா வரட்டும்” என்று பாண்டியன் ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்துக்கொண்டு உலாத்தினான், “இந்த வீட்ல உன் நண்பன் கோபால் மட்டுந்தான் இருக்கானா?”

“இல்லை. அவன் மனைவியும்தான்.”

“அவங்களுமா கார்ல போயிருப்பாங்க?”

“தெரியலையே. நானும் எதுவும் புரியாமல் குழம் பிட்டிருக்கேன். வேளச்சேரி பஸ் ஸ்டாண்டுலேர்ந்து நான் நடந்துதான் வர்றேன். எதிர்ல எந்தக் காரும் வரலை. எனக்கு பயமா இருக்கு. சுதாவுக்கு ஏதோ ஆபத்தோன்னு

மனசு கிடந்து துடிக்குது. வெளிச்சமும் இல்லை. மழையும் கொட்டுது. எப்படி, எங்கே தேடறதுன்னும் புரியலை. நானும் வர்ற வழி எல்லாம் சுதா, சுதான்னு கத்திப் பார்த்துட்டேன்” என்றான் முரளி கம்மின குரலில்.

“எல்லாம் உன்னாலேதாண்டா! வா... கார்ல ஏறு. நீ ஆட்டோவைத் துரத்திட்டு எவ்வளவு தூரம் போனேன்னு காமி. அதுவரைக்கும் இந்த கார்ல போய்ப் பார்க்கலாம். ஒருவேளை உன்னைத் தேடிட்டுப் போன கோபாலோட கார் மக்கராகி நின்னிருக்கலாம்.”

அவர்கள் அனைவரும் காரில் ஏறி புறப்பட்டு முரளி சொன்ன தூரம்வரை வந்து பார்த்து ஏமாந்தார்கள். மீண்டும் கோபால் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். எந்த மாற்றமும் இல்லை.

“அண்ணே” என்றவன் பாண்டியனின் காதருகில், “எனக்கென்னவோ இவன் கதை விடற மாதிரி தெரியுது. முதல்ல இந்த வீட்டுக் காவல்காரன்னு பொருத்தமா எப்படி பொய் சொன்னான்? நான் சேலத்தில் இவனை பார்த்ததில்லைன்னா நம்பிட்டு திரும்பிப் போயிருப்போ மில்லையா?” என்றான்.

“மறுபடி மெயின்ரோடு வரைக்கும் போய் பார்த்துட்டு வரலாம்னு சொல்லி கார்ல ஏத்திட்டு நேரா போலீஸ் ஸ்டேஷன் போயிடலாம். அங்கே அவங்க விசாரிக்கிற விசாரிப்புவ எல்லாம் கக்கிடுவான்.”

“அதான் கரெக்ட்டு!” என்ற பாண்டியன் முரளியைக் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டு, காரை நிறுத்தியது வேளச்சேரி போலீஸ் ஸ்டேஷன் வாசலில். “இறங்குடா மைனரு! உன் மச்சான் உள்ளே வைச்சி விசாரிப்பாரு. அங்கே இதேக் கதையைச் சொல்லு. பார்க்கலாம்” என்றான்.

திகைத்த முரளி, "நடந்ததை தாராளமா சொல்றேன். ஆனால், உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன். தயவுசெஞ்சி என்மேல தப்பான அபிப்பிராயம் எதுவும் வேணாம். இப்ப எனக்கு சுதா கிடைச்சிடணும்னு ஒரே ஒரு பதைப்புதான். புகார் கொடுத்துடலாம், வாங்க" என்றான்.

விடிந்து ஆறரை மணிக்கு மேல் சூரியன் மெதுவாக எட்டிப்பார்க்க. . . எதிர்த்திசை மேற்கில் ரொம்ப அழகாக ஒரு வானவில் வந்திருந்தது. பின்னிரவில் மழை நின்றிருந்தாலும் களக், களக் என்று இன்னும் தண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அங்கங்கே நிறைய மரங்கள் விழுந்திருந்தன. கட்டிடங்கள் யாவும் ஈரம் உலராமல் நின்றன. ஊரே குளிர்பெட்டிக்குள் வைத்தெடுத்தது போல சில்லென்றிருந்தது. குடிசைகளின் கீற்று விளிம்புகளில் இன்னும் கொட்டிக்கொண்டிருக்க. . . குழந்தைகள் காகிதங்களில் கப்பல் செய்தார்கள்.

வேளச்சேரியில் வேலைக்காரப் பெண் வள்ளி இடுப்பில் காலி பிளாஸ்டிக் குடத்துடன் தன்னோடு வந்த மற்றொரு ஜமுனாவிடம், “அதோ பார்த்தியா வானவில்?” என்று குதுகலித்து நடந்தாள்.

“ரொம்ப அழகா இருக்குதில்லே?” என்ற ஜமுனா உடனே முகம் மாறினாள், “அய்யோ! எனக்கு பயமா இருக்கு.”

“ஏண்டி?”

“நான் வானவில்லைப் பார்க்கறப்ப எல்லாம் ஏதாச்சும் கெட்டது விபரீதமா நடக்குது.”

“உளறாதே!”

“இப்படித்தான் ஒரு நாள் வானவில் பார்த்துட்டு வீட்டுக்கு வந்தா, நல்லா இருந்த என் பாட்டி திடீர்னு மார்வலிக்குதுன்னு படுத்து உடனே செத்துட்டாங்க.”

“அதுக்காக?”

“இன்னொரு நாள் வானவில் பார்த்துட்டு நடந்தப் போ என் கண் எதிர்க்க ஒரு லாரியும், பஸ்கும், மோதிக்கிச்சு. எவ்வளவு இரத்தம்! நான் ஓடிட்டேன்.”

“பைத்தியம்! இதுக்கும் அதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் வானவில்லைப் பார்த்தா உடனே ஒரு விபரீதத்தையும் பார்க்கறேன். நீ நம்பலைன்னா போ. இந்த வீட்டையா தண்ணி எடுக்கப் போறோம்? பாரு! வீடு பூட்டியிருக்கு.”

“தெரியும். என்ஜினியர் குடும்பத்தோட ஊருக்குப் போயிருக்கார். நான் என்ஜினியர் சம்சாரத்துக்கிட்ட ஏற்கனவே கேட்டுட்டேன். நீ எப்பவும் மாதிரி கிணத்துல தண்ணி எடுத்துட்டுப் போகலாம்னு சொல்லிட்டாங்க. இப்படி சுத்திக்கிட்டு போகணும், வா. . . இந்த வீட்டுக் கிணத்துல தண்ணி சும்மா சுற்கண்டு மாதிரி இனிக்கும் ஜமுனா.”

பேசியபடி வீட்டின் பின்புறம் வந்தார்கள். கிணற்றடிக்கு வந்து, “என்னடி வள்ளி, சகடைமட்டுமிருக்கு கயிறையும், வாளியையும் காணோம்?”

“அடிச்ச மழையிலே நழுவி கிணத்துக்குள்ளே விழுந்துடிச்சோ என்னவோ” சொல்லியபடி கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்த வள்ளி அடுத்த விநாடி அலறினாள். ஜமுனாவும் எட்டிப்பார்த்து ஆனால் அவறாமல், சந்தேகமாக, “அய்யோ! மிதக்கறது ஒரு பொண்ணாடி? என்றாள்.

வள்ளி போய்ச் சொல்லி அந்த வீட்டுக்காரர் போன் செய்து கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் போலீஸ் ஜீப் வந்து விட்டது. வேடிக்கைப் பார்க்க மக்களும் வந்துவிட்டார்கள்.

இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் உடுப்பைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு இறங்கி கிணற்றிலிருந்து தூக்கி வந்து சுதாவின் பிணத்தை கிணற்றடியில் கிடத்தினார்கள்.

கூடவே முரளியின் பெட்டியையும். சுதாவின் உடம்பில் கட்டப்பட்டிருந்த தாம்புக் கயிறை ஜாக்கிரதையாக விலக்கியதும் நெஞ்சப் பகுதியில் திட்டுத்திட்டாக உறைந்து போய் இரத்தக் குதப்பலாக இருந்ததைப் பார்த்த இன்ஸ்பெக்டர் சுவாமிநாதன், “சந்தேகமே இல்லை. கத்திக்குத்து!” என்றார். ஜாக்கெட்டும், சேலையும் அங்கங்கே கிழிந்திருப்பதை கவனித்து, “கற்பழிச்சிருக்கான் போலிருக்கு” என்றார். “கயிறு கட்டி இன்னொரு முனையில கல்லு கட்டி தூக்கிப் போட்டிருக்கான். கல்லு நழுவி மிதந்திருச்சி ஏட்டு. . .”

கூட்டத்தை தடி சுழற்றி தள்ளிப்போக வைத்துக் கொண்டிருந்த ஏட்டு லட்சுமிகாந்தன் அவரிடம் விரைந்து, “அய்யா” என்றார்.

“இராத்திரி வந்தானுங்களே சேலத்துக்காரனுங்க, திடுதிப்புன்னு காணாமப் போயிட்ட பொண்ணைப் பத்திச் சொன்னப்ப நீலநிறப் புடவைன்னுதானே சொன்னானுங்க? பேரென்னவோ சொன்னாங்க, ராதாவா?”

“இல்லைங்க, சுதா!”

“இதானா? காதலனோட பொட்டியா இது? பொட்டியோட விட்டுட்டு ஆட்டோவைத் துரத்தினதா சொன்னானே அந்தாளு!”

“முரளி சார்! தாய்மாமன் பேரு பாண்டியன் சார்.”

“உங்கள் ஞாபகசக்திக்கெல்லாம் தனியா பதவி உயர்வா தரப்போறாங்க? அவனுங்களை காலையில தேடி விசாரிக்கிற வரைக்கும் இருங்கன்னு ஸ்டேசன்லேயே உக்கார வைச்சது நல்லதாப்போச்சு. நீ போய் சப்-இன்ஸ்பெக்டருக்கு தகவல் சொல்லி ஆம்புலன்ஸ் மத்த ஏற்பாடெல்லாம் பண்ணச் சொல்லிட்டு அவங்களை ஜீப்புல ஏத்திக்கொண்டு வந்துடுய்யா. அடையாளம் சொல்லட்டும். பத்திரம்!”

தகவல் எதுவும் சொல்லாம கூட்டிவரணும். அந்த முரளியோட பார்வையே சரியில்லை. கல்யாணம்

பண்ணிக்கலாம் வான்னு தள்ளிக்கிட்டுவந்து கற்பழிச்ச கிணத்துல தள்ளி நகையை அபேஸ் பண்ணிட்டு உருக்கமா நாடகமாடிட்டு இருக்கான்னு நினைக்கிறேன். வரட்டும். என்னய்யா அது?" என்றார். இன்னொரு கான்ஸ்டபிள் சற்றுத் தள்ளி மழைச் சகதியில் விழுந்துகிடந்த ஒரு குடையைத் தூக்கி வருவதைப் பார்த்து.

"இந்தக் குடை கிடந்தது சார். இங்கிலீஷ் எழுத்துக்கள் எம்பிராய்டரி பண்ணியிருக்கு பாருங்க சார்" என்ற கான்ஸ்டபிள் சுழற்றிக் காட்டிய இடத்தில் சிகப்பு நூலால் "R. J. N." என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

"இருக்கட்டும். ஓரமா வை." என்ற இன்ஸ்பெக்டர் முரளியின் பெட்டியைத் திறக்கச்சொல்லி உள்ளே நனைந்த சட்டை, நனைந்த பேண்ட், நனைந்த லுங்கி, நனைந்த பனியன், நனைந்த ஜட்டி என்று ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்துவிட்டு வெடவெடத்து நின்றிருந்த பிணத்தை முதலில் பார்த்த வள்ளியை கிட்டே அழைத்து விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.

பிறகு சுற்றிலும் நின்றவர்களைப் பொதுவாகப் பார்த்து, "இந்த வீட்டில இருக்கிற என்ஜினியர் கோபால் எந்த ஊருக்குப் போயிருக்கார்? யாருக்காவது தெரியுமா?" என்றார்.

"என்னைக் கேக்கலையே இதை. கோயமுத்தூர் ஒரு கல்யாணம்னு குடும்பத்தோட ஊருக்குப் போய் ரெண்டு நாளாச்சு சார். திரும்பறதுக்கு நாலஞ்சு நாளாகும்னு என்ஜினியர் சம்சாரம் சொன்னாங்க" என்றாள் வள்ளி.

ஜீப்பில் கொண்டு வரப்பட்ட முரளியும், பாண்டியனும் அதிர்ச்சி முகங்களுடன் பிரவேசித்து, "அய்யோ! சுதா! சுதா!" என்று அலறினான் முரளி, "என்ன இதெல்லாம்? கடவுளே! எப்படி இது? சுதா!"

விக்கித்து நின்றிருந்த பாண்டியன் உடனே ஆவேசமாக முரளி மேல் பாய்ந்து, "செய்யறதை எல்லாம்

செஞ்சிட்டு நடிக்கிறியாடா பொறுக்கி நாயே! நாசம் பண்ணிட்டியேடா!" என்று அறைந்தான்.

கான்ஸ்டபிள்கள் குழ்ந்து அவர்களைப் பிரிக்க வேண்டியதாயிற்று

“இன்ஸ்பெக்டர் சார்! இவனை விடாதிங்க! என் தங்கத்தை இப்படி பண்ணிவைச்சிட்ட இந்த ஆளை விடாதிங்க. . .”

பொல பொலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்து சுதாவைப் பார்த்தபடி நின்ற முரளியிடம் வந்தார் சுவாமிநாதன்.

“ஏண்டா உனக்கு காசு, பணம் வேணும்னா அத்தோட விடவேண்டியதுதானே? ஏண்டா இப்படி சாகடிக்கிறீங்க? ம்?” என்றார்.

திடுக்கிட்டுப் பார்த்து, “சார்! என்னையாச் சொல்றீங்க! என்ன நடந்திருக்குன்னு எனக்கு எதுவும் புரியலை சார்! இன்னும்கூட சுதாவுக்கு இந்த மாதிரி ஆகியிருக்குன்னு என்னால நம்பமுடியலை. சார்! அவர் தாய்மாமன். சுதாவை கட்டிக்க இருந்தவர். நாங்க மனசார நேசிச்சோம். கல்யாணத்தை நிறுத்த முடியாதுன்னு பட்டதால ஊரைவிட்டு ஓடிவந்தோம். அவருக்கு என்மேல கோபம். அவர் கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டிய பொண்ணைக் கூட்டிட்டு வந்துட்டேன்னு கோபம்! அந்த ஆத்திரத்தில என்மேல பாயிறார். நீங்களும் அவசரப்பட்டு பழிசுமத்தாதீங்க. சார்! எனக்கு மயக்கமா வருது. தண்ணி கிடைக்குமா?” என்று கீழே உட்கார்ந்துகொண்டு முகத்தில் அறைந்துகொண்டு அழ ஆரம்பித்தான் முரளி.

சுவாமிநாதன் சற்றுநேரம் அவனையேப் பார்த்தவர் அவன் தலைமுடியைப் பிடித்து, “எந்திரிடா! எத்தனைப் பேரைப் பார்த்திருப்பேன்!” என்று எழுப்பி நிற்கவைத்து காலை உயர்த்தியதில் அவரின் முழங்கால் அவன் அடிவயிற்றில் இரும்புப் பந்து வீசப்பட்டது போல இறங்கியது. அறுந்த தோரணமாக அலறிக்கொண்டு விழுந்தான் முரளி.

“ஆட்டோக்காரன் பையை அடிச்சிட்டுப் போனானாம். இவர் துரத்தினாராம். திரும்பி வந்து பார்த்தா காணமாம்! இடைப்பட்ட நேரத்திலேர்ந்து ஆகாசத்திலேர்ந்து ஆள் வந்து கற்பழிச்சி கிணத்துல போட்டுட்டுப் போய்ட்டானா? கதையா விடறே கம்மனாட்டி! ஜீப்புல ஏத்திக்கொண்டு போய் லாக்கப்புல போடுங்கய்யா. பச்சைத் தண்ணிக்கூட கொடுக்காதே! பிணத்தை மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிட்டு வந்து வைச்சுக்கிறேன்.

சுவாமி நாதனின் உறுமலில் பாண்டியனுக்கே ஒருவித பயம் வந்து கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அமைதியாக நின்றான். அவனைப் பார்த்து, “நீயும் ஸ்டேஷன்லே போய் இரு. எங்கேயும் போய்டாதே. உன்னையும் விசாரிக்கணும். கையெழுத்தெல்லாம் வாங்கணும். போ. தகவல் தரவேண்டியவங்களுக்கு கொடுத்துடு. மத்தியானத்துக்கு மேல பரிசோதனை முடிஞ்சி மருத்துவமனையில் பொட்டலம் கட்டிக் கொடுப்பாங்க” என்றார்.

ஜீப்பில் ஏறப் போன பாண்டியனை, “இரு, இங்கே வா” என்று கிட்டே அழைத்து, “இன்னொருதடவை நல்லா முகம் பார்த்துடு. சந்தேகம் எதுவும் இல்லையே. இது உன் அக்காப் பொண்ணு சுதாதானே? அடிப்படையிலேயே விவகாரமாயிடக் கூடாதில்ல” என்றார்.

“சுதாதான் சார்” என்று உடைந்தமுதான்.

“தயவுசெஞ்சி என்னை நம்புங்க” என்று தன்னை நெட்டித் தள்ளிய கான்ஸ்டபிளிடம் முரளி சொல்ல, அவர் தன் பங்குக்கு புரடியில் ஒன்று வைத்து, “வாயை மூடிட்டு ஏறுடா வண்டியில” என்றார்.

வேண்டுதல் போல ஆள் ஆளுக்கு லாக்கப் அறைக்குள் வந்து 'மரியாதையா குற்றத்தை ஒத்துக்கோ' என்று மிரட்டி உதைத்துவிட்டுப் போனதில் கரும்புச் சக்கையாகத் தன்னை உணர்ந்தான் முரளி. அத்தனை எலும்புகளும் துடித்து வலித்தன. உதட்டோரம், மூஞ்சோரம் எல்லாம் இரத்தம் கசிந்து காய்ந்திருந்தது. மூச்சுக்காக சிரமப்பட்டான். வாயை சற்று திறந்தாலும் வலி உயிர் போனது. நாக்கு தாகம், தாகம், தாகம் என்று தவித்து முழுவதும் உலர்ந்து போய், நத்தை மாதிரி சுருண்டு படுத்துக்கிடக்க. . . பார்வை கலங்கியது. கண்ணீர் வற்றியிருந்தது. கம்பிகளின் வழியே சற்றுத் தள்ளி இன்ஸ்பெக்டர் சுவாமிநாதனிடம், "இது ரொம்ப அநியாயம் சார்! அவன் செத்துட்டா யார் பதில் சொல்றது?" என்று தனக்காக யாரோ ஓங்கின குரலில் பேசுவதைக் கேட்டு தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தயாளன் வெப்பமாக இருந்தார்.

"கொலைகாரனுக்கு ராஜமரியாதை கொடுக்கச் சொல்றீங்களா? நெய் சோறு ஊட்டிவிடனுமா?" என்றார் எகத்தாளமாக சுவாமிநாதன்.

"விசாரணைக் கைதிக்கு உள்ள உரிமைகளைப் படிச்சிருக்கீங்க இல்ல? அவனோட வக்கீல் இப்ப வந்தாருன்னா நீங்க காலி! நடக்கிறது ஜனநாயகம் சார்.

கொலைகாரனா இருக்கலாம்னு சந்தேகப்படறீங்க. அவ்வளவுதானே? முதல்ல அவனுக்கு சாப்பிட ஏதாச்சும் கொடுக்கச் சொல்லுங்க சார்” என்றார் தயாளன்.

“யாரு வேணாமனா? ராஸ்கல்! ஒப்புக்கறானா பாருங்க! பிடிவாதமா மவுனம் சாதிச்சி உதை வாங்கறான். சொல்றது எதுவுமே சரியா இல்லை. ஆட்டோ டிரைவர் பிப்பாக்கெட் திருடன் மாதிரி பையைப் பிடுங்கிட்டுப் போனான்னு சொல்றான். வண்டி நம்பர் பார்த்தியாடான்னா தெரியாது. எவனோ ஒரு ஸ்கூட்டர்காரன் வந்து உதவி செஞ்சானாம். சரி, அவன் யாருன்னு கேட்டா விபரமா கேட்டு வைச்சுக்கலைன்றான். கோபால் வீட்ல தங்கற நோக்கத்திலே வந்ததாச் சொல்றான். ஆனால், அவன் ஊர்ல இல்லை. பிரேதப்பரிசோதனை அறிக்கை வந்துடுச்சி தயாளன். அந்தப் பொண்ணு கன்னித்தன்மையை இழந்திருக்கான்னு சொல்லுது. கேட்டா ரெயில்ல வந்தப்ப கூப்பே கேபின்ல முதல் இராத்திரி நடத்தினோம்னு சொல்றான். கொலைக்கு பயன்படுத்தின கத்தியை புதர்லேர்ந்து நாய் கவ்விட்டு வந்துடுச்சி. அதிலே இரத்தம் இருக்கு. கைப்பிடி பகுதியிலே சாமர்த்தியமா கைரேகை துடைச்சி வீசியிருக்கான். எந்த பதிலும் சரியில்லை. எனக்கு சந்தேகமே இல்லை, இவன்தான்!” என்றார் சுவாமிநாதன், “நான் கோர்ட்டுல நிறுத்தப் போறேன். போலீஸ் கஸ்டடி வாங்கி இன்னும் ரெண்டு தாங்கு தாங்கினா கக்கிடுவான்.”

“எல்லாம் சரி சார். கோர்ட்டுல நிக்கவைக்கிறதுக்காக வாவது ஒரு தெம்பு கொடுக்க வேணாமா? யோவ்! ஏட்டு, முதல்ல குடிக்க தண்ணி கொடுங்க. ஏதாச்சும் சாப்பிட வாங்கிட்டு வரச்சொல்லுங்க” என்றார் தயாளன்.

முரளிக்கு தண்ணீர் புகட்டினார்கள். சாம்பார் சாதமும், தயிர் சாதமும் அகோரப் பசிக்கு அமிர்தமாக இருந்தது. மறுபடி தண்ணீர் குடித்து சுவரில் சாய்ந்து

அமர்ந்த அவன் எதிரில் ஒரு நாற்காலியைக் கொண்டு வந்து போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்தார் தயாளன்.

“ரொம்ப நன்றி சார். சாக இருந்தேன் சார்” என்று நெகிழ்ந்து அவருக்குக் கைகூப்பினான் முரளி.

அவனை சில நிமிடங்கள் அமைதியாகப் பார்த்து விட்டு, “இதோ பாருப்பா. . . நான் எதிலேயும் எப்பவும் நியாயப்படி நடக்கறவன். எங்கிட்ட உண்மை பேசு. உனக்கு என்னால முடிஞ்ச உதவிகளைச் செய்றேன். நீ தப்பு பண்ணிருந்தா ஒத்துக்கோ. வசதி இல்லைன்னா நானே உனக்கு வக்கீல் ஏற்பாடு பண்ணி குறைஞ்ச தண்டனையா வாங்கித் தர்றேன். சொல்லு, நீ தப்பு செஞ்சியா?” என்றார்.

“ஆமாங்க சார்” என்றான், “நான் செஞ்ச ஒரே தப்பு சுதாவைக் காதலிச்சதுதான். அதனால்தான் ஓடிவந்தோம். ஓடிவந்ததாலேதான் இழந்துட்டு, கொலைப்பழி எல்லாம் சுமந்துட்டு நிக்கிறேன்.”

“சுதாவை நீ கற்பழிச்சு கொலை செய்யலையா? நேரா சொல்லு.”

“எல்லாரும் கேட்டுட்டாங்க சார்! என்னையே நம்பி எல்லாத்தையும் உதறிட்டு ஓடிவந்தவள் சார்! என் தேவதை சார்! என் ராணி சார்! என் பொண்டாட்டி சார்! தாலி கட்டிக்கிட்டாதான் பொண்டாட்டியா, மனசு எப்பவோ இணைஞ்சிடுச்சின்னு சொல்லி தயங்காமல் ரெயில்ல தன் உடம்பை எனக்கு நம்பிக்கையோட கொடுத்தவள் சார்! அவளைப் போய் நான். . . இப்படி பழிசுமத்தறதுக்கு நஞ்சு இருந்தா கொடுங்க சார், தின்னுட்டு அவள்கிட்டேப் போயிடறேன்” விசம்பினான் முரளி.

“செத்துட்டா உன்மேல சுமத்தப்பட்டிருக்கிற பழி மறைஞ்சிடுமா? அப்பவும் கொலைகாரப் பட்டத்தோட

தானே சாவே? இதோ பாரு, சேலத்திலே நீ புறப்பட்டதி லேர்ந்து ஆரம்பிச்சு வரிசையா நிதானமா ஒருதடவை எங்கிட்ட சொல்லு பார்க்கலாம்" என்றார் தயாளன்.

"பூட்ஸ் காலால் ஓங்கி மிதிச்சி விசாரிப்பாங்களா, அதை விட்டுட்டு என்னமோ கல்யாண சம்பந்தம் பேசற மாதிரி உக்காந்து பேசிட்டிருக்கீங்களே" என்று துரத்திலிருந்து குரல் கொடுத்தார் சுவாமிநாதன்.

அவரை இங்கிருந்து முறைத்துவிட்டு, "நீ சொல்லுப்பா" என்றார்.

முரளி பரபரப்பாய் சேலத்தில் ரெயில் ஏறியதில் தொடங்கினான். தனிமைக்காகவும், மற்றவர் கண்களில் படாமலிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவும் செலவழித்து முதல்வகுப்பு கூப்பே கேபினில் டிக்கெட் வாங்கியதைச் சொன்னான். கோபாலுக்கு தபால் போட்டதை... சுதா முப்பது பவுன் எடுத்து வந்திருப்பதாகச் சொன்னதை... அவன் அதற்காக அவளைக் கடிந்து கொண்டதை... சென்னை வந்து சேர்ந்ததும் அவர்களை அழைத்துப் போக கோபால் வராத ஏமாற்றத்தை... கொட்டிய மழையை... அதில் ஆட்டோ பிடித்து நனைந்தபடி பயணித்ததை... ஜானகி நகருக்குள் வரமறுத்து டிரைவர் பஸ் நிறுத்தத்தில் இறக்கிவிட்டதை... சுதா பணம் எடுத்தபோது அவளிடமிருந்து அவன் கைப்பையைப் பறித்துப் போனதை... ஸ்கூட்டரில் துரத்திச் சென்றதை... ஸ்கூட்டர் ரிப்பேராகிவிட நடந்து வந்து பஸ் நிறுத்தத்தில் சுதாவைக் காணாமல் திகைத்ததை... கோபால் வீட்டில் பார்க்கலாம் என்று வந்து வீடு பூட்டியிருப்பதைப் பார்த்து அதிர்ந்ததை எல்லாம் சொல்லி...

"எனக்கு என்ன செய்றதுன்னு எதுவும் புரியாம குழப்பமா அங்கேயே வராந்தா படியிலே உக்காந்து

எப்படியும் எங்கிருந்தாச்சும் சுதா வந்துடுவான்னு காத்திருந்தப்பதான் கார்ல அவன் தாய்மாமன் பாண்டியன் ஆளுங்களோட வந்தார். நான்தான் ஏதோ பண்ணிட்டேன்னு என்னை ஸ்டேசனுக்குக் கூட்டிவந்து இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட புகார் கொடுத்து இங்கேயே உக்கார வைச்சிட்டார். காலையில் ஏட்டய்யா வந்து ஜீப்புல ஏத்திட்டுப் போய் சுதாவோட பிணத்தைக் காட்டினாங்க. இன்ஸ்பெக்டர் நான்தான்னு தீர்மானமே பண்ணிட்டார். ஆள் ஆளுக்கு என்னைப் பேசவேவிடாம அடிச்சி. . . உடம்பு பூரா வலிக்குது சார்!” என்ற முரளி வாய்விட்டு அழுதான். “சுதாவை இழந்த சோகத்துக்கு அழறதா, என்னை இப்படி ஆக்கிட்டாங்களேன்னு நினைச்சி அழறதான்னு எதுவும் புரியலை சார்.”

“நீ சொல்றது எல்லாம் அப்படியே உண்மைன்னு வைச்சிக்கிட்டா, நீ ஆட்டோவைத் துரத்திட்டுப் போயிட்டு திரும்ப நடந்து அதே இடத்துக்கு வர்றதுக்கு இடைப்பட்ட நேரத்தில்தான் சுதாவுக்கு இந்தக் கொடுமை நடந்திருக்கு. அப்படித்தானே?” என்றார் தயாளன்.

“ஆமாங்க சார்.”

“சரி யாரு பண்ணிருக்க முடியும்? யாரோ ரோடல் போறவன் திடீர்னு பாய்ஞ்சி கற்பழிச்சான்னுகூட சொல்லலாம். சரியா நீங்கள் தேடிவந்த கோபால் வீட்டு கிணத்திலேயே கொண்டாந்து பிணத்தை எப்படிப்பா போடமுடியும்?”

“புரியலை சார்.”

“சரி, நீ இல்லை. இதை யார் செய்திருக்கலாம்னு நினைக்கிறே?”

“தெரியலை சார். ஒண்ணும் புரியலை. ஒரே மர்மமா இருக்கு. நீங்கள்கேக்கற கேள்வி ரொம்ப நியாயம்தான். கோபால் வீட்டுக்குப் போகப் போறோம்னு எனக்கும்,

அவளுக்குத்தான் தெரியும். அப்புறம் ஊர்ல என் நண்பன் கணேசனுக்குத் தெரியும். அவனை அடிச்சி உதைச்சி தெரிஞ்சுக்கிட்ட தகவலை போன்ல வாங்கினதா பாண்டியன் சொன்னாரு.”

“ஆனால் பாண்டியன் நீ கோபால் வீட்டுப் படியில உக்காந்திருந்தப்பதானே வந்து சேர்ந்திருக்கான். அவன் கார் ரிப்பேராச்சாமே. ரிப்பேர் செஞ்சது உண்மைன்னு அந்த மெக்கானிக்கை கான்ஸ்டபிளைவிட்டு விசாரிச்சிட்டு வந்திருக்காரே இன்ஸ்பெக்டர்!”

“தெய்வத்தைதான் கேக்கணும்” என்றான் முரளி.

“சுதாவோட கிணத்திலேர்ந்து எடுத்த பெட்டி உன்னோடதுதானா?”

“அது என்னோடதுதான் சார்.”

“ஒரு குடை எடுத்திருக்காங்களே, அது ஊர்லேர்ந்து நீ எடுத்துட்டு வந்தா?”

“இல்லை சார்.”

“சுதா கொண்டு வந்தாளா?”

“தன்னோட தோள்பை தவிர வேற எதுவுமே அவள் எடுத்துட்டு வரல்லை சார்.”

“கொலைக்கு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கத்தியை நீ பார்த்தியா? காட்டினாங்களா?”

“காட்டி என்னோடதுதானேன்னு கேட்டாங்க சார்.”

“உன்னோடதா?”

“சத்தியமா இல்லை சார். நான் எதுக்கு சார் கத்தி எல்லாம் எடுத்துட்டு வரணும்?”

“ஒரு வெளியூர் பயணத்தில் பாதுகாப்புக்கு கத்தி எடுத்துட்டுப் போறதுண்டுப்பா!”

“நான் அப்படி எல்லாம் யோசிக்கலை சார். அந்தக் கத்தியை இதுக்கு முன்னாடி நான் பார்த்ததே இல்லை சார்.”

“அந்த மழையில் உனக்கு ஒரு ஸ்கூட்டர்காரன் உதவினதா சொன்னியே, அவர் பேர் கேட்டு வைச்சிக்கலையா?”

“ஏதோ பேர் சொன்னார் சார். நான் மறந்துட்டேன். மனசுல பதியலை. கிண்டியில் ஒரு இண்டஸ்ட்ரியில் வேலை பார்க்கறதா சொன்னார். அவர் பேரும் நல்ல பேரு. இண்டஸ்ட்ரி பேரும் நல்ல பேரு. . . எனக்கு இருந்த பரபரப்பில் நான் சரியா கேட்டுக்காம விட்டுட்டேன் சார்.”

“கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாரு. இன்ஸ்பெக்டரைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவர் முடிவே செஞ்சுட்டார் நீதான் குற்றவாளின்னு. சூழ்நிலை உனக்கு விரோதமாத்தான் இருக்கு. நீ சொல்றதுல ஏதாச்சும் உண்மை இருக்குமானு நான் கொஞ்சம் இறங்கிப் பார்க்கணும்னா உன்மேல எனக்கு நம்பிக்கை வரணும். நீ அழறதைப் பார்த்து, கெஞ்சறதைப் பார்த்து நம்பிக்கை வராது. என்ன ஆதாரமாவது உனக்கு சாதகமா இருக்கணும். ஆட்டோ நம்பர் தெரியாது. உதவின ஸ்கூட்டர்காரன் யாருன்னு தெரியாது. எதை வைச்சிதான் உன்னை நம்பறது, சொல்லு”

“சார், அந்த ஆட்டோ உள்ளே கண்ணன் படம் மாட்டிருந்திச்சு.”

“பத்தாது.”

“சென்ட்ரல் ஸ்டேசன் வாசல்ல அந்த ஆட்டோவைப் பிடிச்சேன்.”

“வேற?”

“அவனை மறுபடி பார்த்தா என்னால் அடையாளம் காட்ட முடியும் சார்.”

“சென்னை நகரில் ஓடிட்டிருக்கிற அத்தனை ஆட்டோ டிரைவரையும் அழைச்சுட்டு வந்து காட்ட முடியுமா உனக்கு?”

முரளி முகத்தைச் சுருக்கி யோசித்தவன் பிரகாசமாகி, “சார், நேத்து எனக்கு மழையில் உதவின அந்த ஸ்கூட்டர் காரர் வேலை பார்க்கற கம்பெனி பேரு வில்சன் கம்பெனி. கிண்டியில் இருக்கிறதா சொன்னார். அந்த ஸ்கூட்டர் பஜாஜ் ஸ்கூட்டர். பச்சை கலர் வண்டி இதை வைச்சி நீங்க. .” என்றான்.

“முயற்சி பண்ணேன்” என்ற தயாளன் எழுந்து கொண்டார்.

லாக்கப்பைப் பூட்டச் சொல்லிவிட்டு இன்ஸ்பெக்டரிடம் வந்தார்.

“சார், கத்தியில இவனோட கைரேகை கிடைச்சதா?” என்றார் நிதானமாக.

“இல்லை. இவன்தான் துடைச்சி வீசிடுக்கான்.”

“இருங்க. அந்தக் குடையில் இவன் கைரேகை உண்டா?”

“அவன் கத்தியில் துடைச்சவன் குடையில் துடைக்க மாட்டானா?”

“அவன் சுதாவை கத்தியால் குத்திக்கொலை செய்ததைப் பார்த்த நேரடி சாட்சி உண்டா?”

“ரெடி பண்ணிடலாம்.”

“சீரியசாப் பேசுங்க சார். ரெயில்ல வர்றப்பவே அவனோட சம்மதத்தோட அவனோட சந்தோசமா இருந்ததா வெளிப்படையா ஒப்புக்கறான். அப்படிப்

பட்டவன் சேலை, ஜாக்கெட் எல்லாம் கிழிச்சு கற்பழிக்க முயற்சிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“அவன் ரெயில்ல அனுபவிச்சதா பொய் சொல்றான்.”

“பிரேதப்பரிசோதனை அறிக்கையில் சுதாவோட அந்தரங்கப் பகுதில எந்த காயங்களும் இல்லைன்னு குறிப்பிட்டிருக்கு சார்.”

“அதனால?”

“சரி. அவள் கொண்டு வந்த கைப்பை எங்கே? அதில் இருந்த முப்பது பவுன் நகை எங்கே? நகைக்காகவும், கற்புக்காகவும்தானே அவளைக் கொன்னதா உங்க குற்றச் சாட்டு?”

“அதை எங்கயோ புதைச்சு, ஒளிச்சு வைச்சிருக்கணும், இன்னும் ரெண்டு நாள்ல விசாரிக்கிற விசாரிப்பில் கொண்டு வந்துட மாட்டேனா அவன்கிட்டேர்ந்து?”

“இல்லை சார். நீங்க ரொம்ப அவசரப்படறீங்க. அந்தக் குடை அவனோட இல்லை. அதில ‘ஆர்.ஜே.என்.’ன்னு இருக்கிற ஆங்கில எழுத்துக்களுக்கு அர்த்தம் என்ன?”

“இது அநாவசிய ஆராய்ச்சி. அவன் குடும்பத்தில யாரோட பேரா இருக்கலாம். நண்பனோட குடையா இருக்கலாம்.”

“எனக்கென்னவோ அவன் உண்மை பேசற மாதிரி படுது. ஆட்டோக்காரனை துரத்திகிட்டு அவன் போய்ட்டுத் திரும்பறதுக்குள்ளே சுதாவுக்கு ஏதோ நடந்திருக்கு. அவன் மேல கேஸ் பதிவு பண்ணதுக்கு முன்னாடி எனக்கு இருபத்தி நாலு மணிநேரம் அவகாசம் கொடுங்க சார். கொஞ்சம் விசாரிச்சுப் பார்க்கிறேன்.

நாளைக்கு நீதிபதி நம்மைப் பார்த்து சிரிச்சிடக்கூடாது!" என்றார் தயாளன்.

இன்ஸ்பெக்டர் சுவாமிநாதன் சற்றே யோசித்தவர், "சரி ஒருநாள் தந்துட்டேன். நீங்கள் விசாரிச்சுட்டு வாங்க. எதுவும் பேரலைன்னா என் கட்சிக்கு நீங்கள் வந்துடனும்" என்றார்.

வி ல் சன் கம்பெனி என்பது பலவகை இயந்திரங்களுக்கு போல்ட், நட் தயாரிக்கிற கம்பெனி. அதில் பச்சை கலர் பஜாஜ் ஸ்கூட்டர் வைத்திருக்கிற ஈஸ்வரனைக் கண்டுபிடிப்பதில் தயாளனுக்கு எந்த சிரமும் இல்லை.

ஈஸ்வரனின் தனியறையில் கைகுலுக்கியபின் விபரங்கள் சொன்னதும், “ஆமாம் சார். அது நான்தான். நீங்கள் சொல்ற ஆளை நான்தான் பின்னாடி ஏத்திக்கிட்டு ஆட்டோவைத் தூரத்தினேன். பிடிக்க முடியலை. ஒரு இடத்தில் ரோடு ரெண்டா பிரிஞ்சது. அங்கே வந்து எந்தப் பக்கம் போறதுன்னு குழப்பமாயிட்டுது. அங்க பஸ் நிறுத்தத்தில் அந்தப் பொண்ணைத் தனியா விட்டுட்டு வந்ததால இன்னும் தூரத்திட்டுப் போறது பிரயோசனப் படாதுன்னு விட்டுட்டோம். மறுபடி அவரைக் கொண்டு போய் அதே இடத்தில் விடறதுக்காக வண்டியைத் திருப்பினா, வண்டி உக்காந்துடுச்சி. கிளம்பலை. அவர் நடந்தேப் போயிக்கிறேன்னு போயிட்டார். நான் ஸ்கூட்டரைத் தள்ளிக்கிட்டே என் வீட்டுக்கு வந்துட்டேன்” என்றார்.

“இதை ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட்டா எழுதித் தர்றீங்களா?”

“தாராளமா. ஏன் சார்? என்ன பிரச்சினை?”

இப்போதுதான் சுதா கொலை செய்யப்பட்ட விபரத்தைச் சொன்னார் தயாளன். திகைத்துப்போய் “என்ன சார் நாடு இது? ஒரு பொண்ணு ஒரு அரை மணி நேரம் தனியா நிக்க முடியாதா? அதுக்குள்ளே கெடுத்து கொலை செய்திருக்கானுங்களே!”

ஈஸ்வரனிடம் வாக்குமூலம் எழுதி வாங்கிக் கொண்டதும் நேராக மாநகராட்சி அலுவலகத்திற்கு வந்தார் தயாளன். அங்கே தனக்கு அறிமுகமுள்ள அதிகாரி செபாஸ்டியன் அறைக்கு வந்தார்.

“அட! வாங்க தயாளன். ரொம்ப நாளாச்சு பார்த்து.”

“ஆமாம். நல்லா இருக்கிங்களா? செபாஸ்டியன் ஒரு வழக்கு விசயமா உங்கள் உதவி தேவைப்படுதே.”

“சொல்லுங்க, என்ன செய்யணும்?”

“ஒரு கொலை நடந்த இடத்தில் எங்களுக்கு ஒரு குடை கிடைச்சது. அதில ‘ஆர்.ஜே.என்.’ அப்படின்னு ஆங்கில எழுத்துக்கள் எம்பிராய்டரி செய்யப்பட்டிருக்கு. அந்தக் குடைக்குச் சொந்தக்காரன் யாருன்னு தெரியணும். அவன் வேளச்சேரி ஏரியாவைச் சேர்ந்தவனா இருக்கணும்னு நான் யுகம் சொல்றேன். குடை பெரிய சைஸ். ஆண்கள் உபயோகிக்கிற வகை. வேளச்சேரி பகுதியில் வாக்காளர் பட்டியலில் ‘ஆர்.ஜே.’ங்கிற இனிசியல் துவக்கத்தோட ‘என்’ங்கிற எழுத்தில் பெயர் தொடங்கற வங்க யார், யார் இருக்காங்கன்னு தெரியணும். அது ஆணா இருந்தாலும் சரி, பெண்ணா இருந்தாலும் சரி, ஆர்.ஜே.நாகலட்சுமி இப்படி இருக்கலாம். வேளச்சேரி பகுதி வாக்காளர் பட்டியலை என்கிட்ட கொடுத்தாப் போதும். கொஞ்ச நேரம் உக்காந்து நானே பார்த்துட்டுப் போயிடறேன்.” என்றார் தயாளன்.

“தர்றேன். அந்தக் குடைக்குச் சொந்தக்காரன் ஓட்டுப் போடற வயசுக்கு வந்தவர்னு என்ன நிச்சயம்?”

“நிச்சயமில்லைதான்! ஏதோ ஒரு திசையில் விசாரணையை ஆரம்பிச்சாக வேண்டியிருக்கே. இதில கிடைக்கலைன்னா தொலைபேசி பட்டியல்ல பார்க்கலாம்.”

சற்று நேரத்தில் பட்டியல் வந்தது. கற்றைக் காகிதங்களை அள்ளி மடியில் போட்டுக்கொண்டு பெயர்களின் தொடக்க இனிசியல் மேல் விரலை ஒட்டியபடி ‘ஆர்.ஜே.’ என்று தென்படுகிறதா எனப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

அரை மணி நேரம் மொத்தப் பட்டியலையும் அலசியதில் ஒரே ஒரு பெயர் அகப்பட்டது. ‘ஆர்.ஜே.நாச்சியப்பன்’ என்கிற பெயர்! வேளச்சேரி துர்கா நகர் விலாசம் இருந்தது. தயாளன் தனிக் காகிதத்தில் குறித்துக்கொண்டார். நன்றி சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

வேளச்சேரியில் விலாசம் சரி பார்த்து அந்த வீட்டின் அழைப்பு மணியை தயாளன் அழுத்தியபோது இரவு மணி எட்டாகிவிட்டது.

வேட்டியும், கைவைத்த பனியனும் அணிந்திருந்த நடுத்தர வயது மனிதர் கதவைத் திறந்து கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தான்.

“ஆர்.ஜே.நாச்சியப்பன்றது. . . .”

“நான்தான்.”

“இது உங்க குடையான்னு பாருங்க.”

“ஆமாம். இது எங்கள் வீட்டுக் குடைதான். இது எப்படி உங்கள்கிட்ட வந்தது?” என்றார் அவர் ஆச்சரியமாக.

“நான் உள்ளே வந்துப் பேசலாமா?”

“கூடத்தில் நாற்காலியில் அமர்ந்தார்கள்.

“இன்னிக்கு மாலை பேப்பர் பார்த்திங்களா சார்? இதே வேளச்சேரியில் ஜானகி நகர்ல ஒரு வீட்டுக் கிணத்திலேர்ந்து ஒரு பொண்ணோட பிணம் எடுத்தோம் நாங்க.”

“ஆமாம் சார். படிச்சேன். சொல்லுங்க.”

“அந்த கிணத்துக்குப் பக்கத்தில் இந்தக் குடை விரிக்கப்பட்ட நிலையில் கிடந்து எடுத்தோம்.”

“இதென்ன அதிசயமா இருக்கு? எங்கள் வீட்டுக் குடை எப்படி அங்கேப் போச்சு? சார். நேத்து என் பையன் முத்துவைத் தவிர நாங்க அத்தனைப் பேரும் ராயபுரத்தில் ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போய் அங்கேயே தங்கிட்டோம். இன்னைக்கு முகூர்த்தம் முடிஞ்சி சாப்பிட்டுட்டு மத்தியானம்தான் வந்தோம். ஒரே மழை இராத்திரி பூரா. என் பையன் வீடல்லேதான் படிச்சிட்டிருந்ததாச் சொன்னான்.”

“உங்கள் பையனைக் கொஞ்சம் கூப்புடுங்க. ஏதாச்சும் அவசர வேலையா மழையில் குடை பிடிச்சிக்கிட்டு உங்கள் பையன் வெளியில் போக வேண்டியிருக்கலாம். கேட்டா தெரிஞ்சுட்டுப் போகுது.”

நாச்சியப்பன் குரல் கொடுக்க. . . உள்ளறையில் படித்துக்கொண்டிருந்த முத்து வந்தான். குடை பற்றிக் கேட்டதும் திணறிப்போனான். தயங்கினான். அப்பாவையும், தயாளானையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

“சொல்லுப்பா முத்து. இந்தக் குடை உங்க வீட்டுது தானே? அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லையே?”

“இல்லை சார்.”

“இதை நேத்து எங்க எடுத்துட்டுப் போனே?”

“இல்லை. நான் எங்கயும் எடுத்துட்டுப் போகலை. நேத்து இராத்திரி என்னோட நண்பர்கள் கோபியும்,

பாலுவும் வந்திருந்தாங்க. அவங்க பைக்கில் வந்தாங்க. வந்தப்போ மழை இல்லை. புறப்பட்டப்போ மழை! கோபிகிட்ட மழைக்கோட் இருந்தது. பாலுவுக்கு இல்லை. அதான் குடை கொடுத்தேன். ஆனால் அவங்க வீட்டுக்குத் தான் புறப்பட்டுப் போனாங்க. ஜானகி நகர்ல குடை எப்படி கிடக்க முடியும்னு தெரியலை” என்றான் முத்து.

அவன் சொல்லச் சொல்ல முகம் சிவந்த அவன் அப்பா, “ஏண்டா, நேத்து என்ன செஞ்சே, யாராச்சும் வந்தாங்களான்னு கேட்டேனில்ல? அந்தக் கடன்காரனுங்க எப்ப வந்தானுங்க?” என்றார்.

நெளிந்த முத்து, “ஓம்போது மணிக்குப்பா.”

“எப்ப போனானுங்க?”

“பத்தரை, பத்தேழுக்காலிருக்கும்ப்பா. பாடம் சம்பந்தமாப் பேச வந்தாங்க.”

“ஆமா! கிழிச்சிங்க. அந்த கோபிப் பயலோட சேராதேன்னு சொல்லிருக்கனா இல்லையா? வீடே நாறுதேன்னு யோசிச்சேன். சிகரெட்டு பிடிச்சிங்களா?”

“அய்யோ! இல்லைப்பா.”

“மன்னிக்கணும்” என்று குறுக்கிட்ட தயாளன், “உங்க குடும்பச் சண்டையை அப்புறம் வைச்சிக்கலாம். இப்ப உங்க பையனை என்னோட அனுப்புங்க. அந்த கோபி, பாலுவை விசாரிக்கணும். அவங்க வீட்டுக்கு எனக்கு இவர் வழி சொல்லணும். ஆளைக்காட்டணும். இந்தக் குடையை அப்புறமா ஒப்படைக்கிறோம்” என்ற தயாளன் பைக்கின் பின்னால் முத்துவை உட்கார வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

கொஞ்ச நேரம் முத்துவின் கல்லூரி, படிப்பு என்று பொதுவாகப் பேசிவிட்டு, “நேத்து இராத்திரி தண்ணி

போட்டிங்களா வீட்டில்? சும்மா சொல்லு. போலீஸ்காரங்க கிட்ட எதுவும் மறைக்கக் கூடாது” என்றார் பைக்கை ஓட்டியபடி தயாளன்.

ரொம்ப தயங்கி, “பீர் மட்டும் சார். ஆளுக்கு ஒரே ஒரு பாட்டில்தான் சார். வீட்ல யாரும் இல்லாத தைரியத்தில. . .” என்றான்.

“இதில என்ன தப்பு இருக்கு? இந்த வயசுல யாருக்கும் ஏற்படற இரகசிய ஆர்வம்தான் இது. நாங்கூட இந்த மாதிரி பல திருட்டுத்தனங்கள் செய்திருக்கேன். அப்புறம்? பீர் சாப்பிட்டிங்க. சிகரெட் பிடிச்சிங்க. வேற?”

“வேற. . .”

“சும்மாச் சொல்லுப்பா.”

“வீடியோல வீடியோல. . .”

“ஆபாசப் படம் போட்டுப் பார்த்திங்க. அதானே? இதைச் சொல்றதுக்கா இவ்வளவு வெக்கம்? இந்த சுவாரசியமான வயசுல இந்த மாதிரி திரில்லான சமாச்சாரம் இல்லைன்னா என்ன வாழ்க்கை? சரி. அந்த பாலு எப்படிப்பட்டவன் கோபி எப்படிப்பட்டவன்?”

முத்துவுக்கு இப்போது முற்றிலும் தயக்கம் விலகி விட்டது. தன்னிடம் அந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு நண்பனைப் போல இயல்பாகப் பழகுவது பிடித்திருந்தது.

“பாலு கொஞ்சம் பயந்த ஆசாமி. கோபி கொஞ்சம் ஜாலி ஆசாமி சார். நிறைய விசயங்கள் எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினதே அவன்தான்” என்று உளறிக் கொட்டியபடி வந்தான்.

சைதாப்பேட்டையில் இருந்த பாலுவின் வீட்டிற்கு முதலில் போனார்கள். பாலு சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். வீட்டுக்கு வெளியே பைக் மேலேயே அமர்ந்து தயாளன்

காத்திருந்தார். உள்ளேப் போகவிடாமல் பேச்சு கொடுத்த படி முத்துவை தன் அருகிலேயே நிறுத்திக்கொண்டார்.

சில நிமிடங்களில் பாலு வந்து சேர்ந்தான். அவனிடம் நடுக்கம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

“நீதான் பாலுவா? வா! நான் தயாளன், வேளச்சேரி போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல சப்-இன்ஸ்பெக்டர். ஒரு கொலை நடந்த இடத்தில இவங்க வீட்டு குடை கிடைச்சது. போய் விசாரிச்சா இந்த முத்து நேத்து இராத்திரி அவங்க வீட்லேர்ந்து நீயும், கோபியும் புறப்பட்டப்ப உன் கையில் குடையைக் கொடுத்ததாச் சொன்னாப்பல. அதான் விசாரிக்கலாம்னு வந்தேன். நேரா சைதாப்பேட்டைக்கு வராம எதுக்குப்பா ஜானகி நகர் போனீங்க?ம்... சொல்லு. இங்கயே சொன்னாலும் சரி, இல்லை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து கொடுக்கற லத்தி மரியாதை எல்லாம் வாங்கிட்டதுக்கப்புறம் சொன்னாலும் சரி. எப்படி வசதி?”

அவர் குரலில் இருந்த கடுமையில் ஆடிப்போய் விட்டான் பாலு.

“சார், என்ன நடந்ததுன்னு சொல்லிடறேன். எங்களை அநாவசியமா எந்த வழக்கிலேயும் சம்பந்தப் படுத்திடாதீங்க சார்.”

“முதல்ல சொல்லு.”

“சார், முத்து வீட்லேர்ந்து புறப்பட்டு மெயின் ரோட்ல நாங்க வந்துட்டிருந்தப்போ, ஜானகி நகர் பக்கத்தில் இருக்கிற பஸ் நிறுத்தத்தில் ஒரு பொண்ணு தனியா நின்னுட்டிருந்தா பெட்டியோட. இந்த கோபி சும்மா இல்லாமல் அவள் பக்கத்திலபோய் பைக்கை நிறுத்திட்டான். ‘ஏன் இங்க தனியா நிக்கிறீங்க, யாரு?’ன்னு கேட்டான். அந்தப் பொண்ணு கலக்கமா, பதட்டமா இருந்திச்சு. சேலத்திலேர்ந்து தன் கணவன்கூட

வந்ததாகவும், ஆட்டோ டிரைவர் திடீர்னு கைப்பையைப் பிடுங்கிட்டுப் போய்ட்டதாவும், அவனைத் துரத்திக்கிட்டு ரோட்ல வந்த ஸ்கூட்டர்ல கணவன் போனதாவும் சொன்னாள். போய் ரொம்ப நேரமாச்சு இன்னும் திரும்பலைன்னும் சொன்னாள்.

கோபி யார் வீட்டுக்கு வந்தீங்கன்னு கேட்டான். ஜானகி நகர்ல என்ஜினியர் கோபால் வீட்டுக்குன்னு சொன்னாள். கோபிக்கு அந்த வீடு தெரியும். அதனால் அவன் 'இந்த மழையில் இப்படி வயசுப்பொண்ணு தனியா நிக்கிறது ஆபத்து. பக்கத்திலதான் இருக்கு என்ஜினியர் வீடு. என்னோட இந்தக் குடையில் வாங்க. உங்களை அவர் வீட்டில் விட்டுடறேன். என் நண்பன் பைக்கோட இங்க நிக்கட்டும். உங்களைத் தேடிவாற உங்க கணவரை ஏத்திட்டு வீட்டுக்கு வந்துடுவான் அவன்' அப்படின்னு சொன்னான். அந்தப் பொண்ணு தயங்கிட்டு அப்புறம் சம்மதிச்சிடுச்சி. கோபி அவள் வைச்சிருந்த பெட்டியை எடுத்துட்டு, எங்கிட்ட குடையை வாங்கிட்டு அவளை அழைச்சுட்டு ஜானகி நகருக்குள்ளே நடந்தான். நான் அந்த பஸ் நிறுத்தத்திலேயேக் காத்திருந்தேன்

“அப்புறம்?” என்றான் தயாளன்.

“பதினைஞ்சி நிமிடம் கழிச்சு கோபி மட்டும் தனியா நனைஞ்சபடி வந்தான். 'பாலு, உடனே வண்டி எடு. போலாம்ன்னு சொன்னான். புறப்பட்டோம். 'எங்கடா குடை?'ன்னு கேட்டேன். 'காத்துல கையைவிட்டுப் பறந்து ஏதோ இருட்டுல விழுந்துடுச்சி. கிடைக்கலை'ன்னான். 'அவள் கணவனை கொண்டுபோய் அந்த வீட்ல சேர்க்க வேணாமா?'ன்னேன். 'அந்த ஸ்கூட்டர்காரன் கொண்டு போய் விட்டுடுவான். நமக்கு நேரமாச்சு'ன்னான். 'அந்த வீட்ல என்ஜினியர் இருந்தாரா'ன்னு கேட்டேன். 'ம். . . இருந்தாரு'ன்னான். கொஞ்சம் பதட்டமா இருந்தான்.

ஏன்னு புரியலை. என்னை என் வீட்ல விட்டுட்டுப் போய்ட்டான். அதுக்கப்புறம் அவனை நான் பார்க்கலை. இவ்வளவுதான் “சார் எனக்குத் தெரியும்” என்றான் பாலு.

“இப்ப எனக்குப் புரியுது” என்றார் தயாளன், “அந்த வீட்டில் யாரும் இல்லை. வீடு பூட்டியிருக்கு. தனிமை. இராத்திரி மழை. நனைஞ்சபொண்ணு. பீர் சாப்பிட்ட போதை. ஆபாசப்படம் பார்த்த மயக்கம் எல்லாம் சேர்ந்து கோபி அந்தப் பொண்ணை பலாத்காரம் செய்ய முயற்சி செய்திருக்கான். அவள் போராடிருக்கா. திடீர்னு சுதாரிச்ச வெளியில அவள் சொன்னா விவகாரம்னு நினைச்ச கத்தியால குத்திட்டான்.”

“சார், நான் அவன்கிட்ட வழிப்பறி இருக்கலாம். பாதுகாப்புக்கு வைச்சுக்கோன்னு கத்தி கொடுத்தேன் சார்” என்றான் முத்து விழிகள் விரிய.

“பாலு, நாளைக்கு உன்னை மறுபடி விசாரிக்கிறேன். வெளியூர் எதுவும் போயிடக்கூடாது. முத்து, ஏறு கோபியைப் பிடிக்கலாம்” என்றார் தயாளன்.

கோபி வீட்டில் இல்லை.

“சார், ஒரு அறையில் நண்பர்களோட சீட்டு விளையாடிட்டு ரொம்ப நேரம் கழிச்சதான் வீட்டுக்கு வருவான் சார். அந்த அறை எங்கே இருக்குன்னு தெரியும் சார்” என்றான் முத்து.

அந்த விடுதியின் முன்றாவது மாடி அறைக்கு அவர்கள் போனதும், போலீஸ் உடையைப் பார்த்ததும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவர்கள் வெலவெலத்து எழுந்தார்கள். ஒரே சிகரெட் புகை மண்டலம்.

“யாரு கோபி?”

முத்து கை நீட்டி அடையாளம் காட்டினான்.

“கோபியைத் தவிர அத்தனைப் பேரும் வெளியில் போங்க” என்றார் தயாளன் உத்தரவான குரலில்.

எல்லோரும் அவசரமாக ஓடிவிட. . . நிதானமாக அவனை நெருங்கினவர் அப்படி திடீரென்று அவன் வயிற்றில் முழங்காலைச் செலுத்தி அவனை அலற வைப்பாரென்று முத்து எதிர்நோக்கவில்லை.

“ஒரு பொண்ணு தனியா நின்னுட்டிருந்தா தள்ளிட்டுப்போய் கற்பழிக்கச் சொல்லுதா கண்ணா? உடம்புதிமிர் எடுத்துத்திரியுதாடா பொறுக்கி!”

வலியில் கண்கள் நீர் துப்ப. “நான் எதுவும் பண்ணலை சார்” என்றான் கோபி திக்கித் திணறி.

“நீ எதையும் மறைக்க முடியாது. முத்துவும், பாலுவும் எல்லாம் விவரமா சொல்லிட்டாங்க. நீலப்படம் பார்த்த போதையில் தனியா நின்ன பொண்ணை என்ஜினியர் வீட்டுக்கு அழைச்சுட்டுப் போறேன்னு சொல்லி கூட்டிப் போய் நாசம் பண்ணிட்டு முத்து பத்திரத்துக்காக கொடுத்த கத்தியால் குத்திக்கொன்னுட்டே. கத்தி கிடைச்சிடுச்சி. அதில் உன் ரேகையும் கிடைச்சிடுச்சி. நீ இனி எதுவும் மாத்திச் சொல்ல முடியாது. ஒத்துக்கோ மரியாதையா!”

கோபி கையெடுத்துக் கும்பிட்டான், “நான் சொல்றதை நம்புங்க. நான் தப்பு செய்ய நினைச்சது உண்மை. ஆனால் கொலை எதுவும் செய்யலை. முத்து கொடுத்த கத்தி எங்கிட்டதான் இருக்கு. கீழே பைக்குல வைச்சிருக்கேன். வேணும்னா காட்டறேன். குடையைத் தான் தவறவிட்டுட்டேன்” என்றான்.

தயாளன் குழப்பமுற்றார்.

“பாலுவைக் காத்திருக்கச் சொல்லிட்டு அந்தப் பொண்ணு சுதாவை நீ குடைபிடிச்சி ஜானகி நகர்ல என்ஜினியர் வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போனியா இல்லையா?”

“போனேன் சார்.”

“அப்புறம் என்ன நடந்திச்சு?”

“சார் எனக்கு இராத்திரியில் தனியா நிக்கிற பொண்ணுக்கு உதவி செய்யணும்னு உண்மையாவே எண்ணம் இருந்தாலும், கூடவே ஒரு சின்ன சபலமும் இருந்திச்சு. ஒரு குடைக்குக் கீழே நடக்கறப்ப உரசிக்கிட்டே நடக்கலாமேன்னு ஒரு அல்ப சந்தோசத்துக்காக அவளைக் கூப்பிட்டேன். ‘உங்கள் வேலையைப் பார்த்துக்கிட்டுப் போங்க’ன்னு சொல்லும்னு நினைச்சேன். ஆனால் அது என்னை நம்பி வந்துடுச்சி. மழையில் முழுக்க நனைஞ்சி

இருந்த அழகான அவளோட லேசா உரசினபடி நான் நடந்தப்ப எனக்குள்ளே குடு பரவிச்சி. அப்பதான் ஆபாசப்படம் பார்த்துட்டு வந்தது வேகத்தைத் தூண்டிச்சு. ஆனாலும் எந்த சில்மிசமும் செய்யலை.

என்ஜினியர் வீட்டுக்கு வந்தா வீடு பூட்டிருந்திச்சு. மழைச் சகதியில் நடந்து வந்ததால் பின்பக்கம் கிணறு இருந்தா கால் கழுவிக்கலாம்னு சொல்லி வீட்டுக்கு பின்பக்கம் வந்தோம். அப்பதான் எனக்குள்ளே காம மிருகம் வந்திச்சு. மழையோ கொட்டுது. வீடு பூட்டியிருக்கு. இவளோ வெளியூர்க்காரி. எல்லாம் யோசிச்ச நான் சட்டுன்னு அவளைக் கட்டிப்பிடிச்சிட்டேன். அவள் மிரண்டுட்டா. போராடினா. குடை கையைவிட்டு எகிறிடுச்சி. நான் அவளை பலாத்காரம் செய்ய ஆரம்பிச்சேன். சேலை, ஜாக்கெட் எல்லாம் அங்கங்கே கிழிஞ்சிடுச்சி. அவள் வலுவா என்னைப் பிடிச்சித் தள்ளிட்டு ஓட ஆரம்பிச்சா. நான் துரத்தினேன். அவள் இலக்கு இல்லாம மழையில் ஓடினா. நானும் வெறித்தனமா துரத்தினேன். அவள் திடீர்னு ஒரு பங்களா வாசலுக்கு ஓடிப்போய் அழைப்பு மணி அடிச்சிட்டா. நான் துரத்தில் நின்னுட்டேன். கதவை யாரோ திறந்தாங்க. இவள் உள்ளே நுழைஞ்சி கதவை சார்த்திட்டா. அப்புறம்தான் நான் வெறியடங்கி நிதானத்துக்கு வந்தேன். என்ன ஒரு மடத்தனம் செய்ய இருந்தேன்னு உரைச்சது. வேக வேகமா மெயின்ரோட்டுக்கு வந்து பாலுவை சீக்கிரம் வண்டியைக் கிளப்பச் சொல்லி உக்காந்துட்டேன். அவன்கிட்ட எதுவும் சொல்லலை. ரொம்ப பதட்டமா இருந்தது. இதுதான் சார் உண்மை! கற்பழிக்க முயற்சி செஞ்சது உண்மை. ஆனால் எந்தத் தப்பும் நடந்துடலை” என்றான் கோபி.

தயாளன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். கீழே அழைத்து வந்தார். முத்து கொடுத்த கத்தியைக் காட்டச் சொன்னார். பைக்கிலிருந்து எடுத்துக் காட்டினான் கோபி. அது தான் கொடுத்த கத்திதான் என்று உறுதி செய்தான் முத்து.

“சரி இரண்டு பேருமே என்னோட வாங்க. கோபி, நீ என் பைக்ல உக்காரு. உன் பைக் சாவியை முத்துகிட்ட கொடு. முத்து, நீ அவன் பைக்கை ஓட்டிக்கிட்டு என்னைத் தொடர்ந்து வா. கோபி, சுதா நேத்து இராத்திரி உங்கிட்டேர்ந்து தப்பிச்சுப்போய் எந்த பங்களாவுக்குள்ளேப் போனான்னு அடையாளம் காட்ட முடியுமில்லே?”

“முடியும் சார்” என்றான்.

அடுத்த விநாடி இரண்டு பைக்குகளில் அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

வேளச்சேரி போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று விட்டுத் திரும்பி மறுபடி புறப்பட்டு ஜானகி நகரில் கோபி சொன்ன பங்களாவில் வாசலில் பைக்குகளை நிறுத்தி அவர்கள் இறங்கியபோது, இரவு மணி பத்தே கால்.

வராந்தாவிலிருந்த காவலாளி துரை ஓட்டமாக வந்தான்.

“நீ யாருப்பா, காவலாளியா?”

“ஆமாங்க சார்” என்றான் போலீஸ் உடையைப் பார்த்ததும் மிகவும் மரியாதையாய்.

“உள்ளே யாரு இருக்காங்க பங்களாவில்?”

“யாரும் இல்லை சார். எங்கள் முதலாளி ஓய்வெடுக்கறதுக்காக எப்பவாவது வந்து போற பங்களா சார் இது.”

“அப்படியா? யாரு உன் முதலாளி?”

“தொழிலதிபர் கதிர்வேல் சார்.”

“கடைசியா எப்போ இங்கே வந்தார் அவர்?”

“நேத்து கூட வந்தாரே சார்.”

“நேத்து எப்ப வந்தார்?”

“இராத்திரி ஒம்பதேழுக்கால் இருக்கும் சார்.”

“யாரோட வந்தார்?”

“அவர் மட்டும்தான் சார் வந்தார்.”

“எதுக்கு?”

“ஏதோ கணக்கு பார்க்கணும்னு சொன்னார் சார்.”

“எப்போ திரும்பி போனார்?”

“பதினோரு மணிக்கெல்லாம் புறப்பட்டுட்டார் சார். வந்ததும் எனக்கு காசு கொடுத்து ஏதாச்சும் சினிமாவுக்கு ரெண்டாம் காட்சி போயிட்டுவாணு அனுப்பிச்சார் சார். உதவிக்கு ஆள் தேவையில்லைன்னு சொன்னார். நானும் போனேன். பாதி வழியிலேயே மழை பிடிச்சிடுச்சி. ரொம்ப நேரம் ஒரு டிக்கடையிலேயே உக்காந்திருந்தேன். பதினோரு மணிக்கு கொஞ்சம் மழை குறைஞ்சிருந்தப்ப வீட்டுக்கு வந்தேன். நீ வரலைன்னாலும் பூட்டிட்டு புறப்படலாம்னு இருந்தேன்னு சொல்லி சாவி எல்லாம் கொடுத்துட்டு கார்ல போயிட்டார் சார்.”

“அவர் போனதும் நீ பங்களா உள்ளேப் போனியா?”

“போனேன். அவர் இருந்த அறையை சுத்தம் செய்ய வேணாமா?”

“என்ன சுத்தம் செஞ்சே?”

“தண்ணி அடிச்சிருந்தாரு. சிப்சு பொட்டலம், கிண்ணம் எல்லாம் இருந்திச்சு. எடுத்து வைச்சேன். ஆப்பிள் தோலு கிடந்துச்சு. கூட்டி அள்ளிப் போட்டேன்.”

“அறையிலோ, கூடத்திலேயோ ஈரமா இருந்திச்சா?”

“ஆமாம் சார். வாசல்லேர்ந்து அவர் அறை வரைக்கும் தரை எல்லாம் ஈரம். அவரு வெளியில் எதுக்கோ வந்து நனைஞ்சுட்டு அப்படியே உள்ளேப் போயிட்டாருன்னு நினைச்சேன்.”

“கதவைத் திற! உள்ளேப் பார்க்கணும்.”

“அய்யாவைக் கேக்காம எப்படி. . .”

“சரி. அய்யா அறையில் எதாச்சும் பொருள் குறையுதா, கவனிச்சியா?”

“ஆமாங்க பழம் நறுக்கறதுக்கு அலங்காரமா ஒரு கத்தி இருக்கும் சார். அந்தக் கத்தியை மட்டும் காணலை.”

பாலிதீன் கவரில் சுற்றப்பட்டு, சற்றுமுன் ஸ்டேசனிலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த அந்த அலங்காரக் கத்தியைக் காட்டி, “இதுதானா அது?” என்றார் தயாளன்.

“அட! ஆமாம் சார்” என்று வியந்தான்.

“உங்க முதலாளி இப்ப எங்கே இருப்பார்? வீட்டு விலாசம் கொஞ்சம் சொல்றியா?”

சொன்னான். குறித்துக்கொண்டார்.

“முத்து, நீ கோபியோட பைக்கிலே உங்கள் வீட்டுக்குப் போகலாம். கோபி அப்புறமா உங்கள் வீட்ல பைக்கை எடுத்துப்பார். இப்ப கோபியோட நான் அந்த கதிர்வேலைப் பார்க்கப் போறேன்” என்று புறப்பட்டார் தயாளன்.

முத்து வீட்டில் தனக்கு அர்ச்சனை செய்யக் காத்திருக்கும் தன் அப்பாவை நினைத்து பயந்தபடி தன் வீட்டிற்கு பைக்கை ஓட்டினான்.

கதிர்வேல் தூக்கத்திலிருந்து கட்டாயமாக எழுப்பப் பட்டார்.

“என்னடி?” என்றார் எரிச்சலாய்.

“உங்ககிட்ட அவசரமா ஏதோ விசாரிக்கணுமாம். போலீஸ் வந்திருக்கு” என்றாள் மனைவி.

தூக்கக் கலக்கம் உடனே விலகி, “என்னது. போலீசா?” என்றார் பதறி.

“ஆமாம். எதுக்குங்க இந்த நேரத்தில் போலீஸ் வந்திருக்கு? முன் அறையில் உக்கார வைச்சிருக்கேன்.”

“தெரியலையே. . .” என்றவர் தன் பதட்டம் தணிவதற்காக ஒரு சிகரெட்டைப்பற்ற வைத்துக்கொண்டு மாடிப்படிகளில் இறங்கி முன் வரவேற்பறைக்கு இரவு உடையோடு வந்தார் கதிர்வேல்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் தயாளனும், கோபியும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“என்ன வேணும்?” என்றார்.

தயாளன் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டபின். “எங்களுக்கு உங்கள் கைரேகை வேணும். அதுக்குத்தான் வந்தோம்” என்றார்.

“கைரேகையா? எதுக்கு?”

“நேத்து ஜானகி நகரில் இருக்கிற உங்கள் ஓய்வு பங்களாவுக்கு ஆபத்துன்னு உதவி கேட்டு ஓடிவந்த பொண்ணை இரக்கமே இல்லாம கொலை செஞ்சிங்களே, அந்த அலங்கார கத்தியில் படிஞ்சிருக்கிற ரேகை உங்களோடதுதான்னு கோர்ட்டுல ஆதாரத்தோட காட்டி உங்களைக் கைது செய்ய அரெஸ்ட் வாரண்ட் வாங்கணும். அதுக்குத்தான்.”

“என்னது? கொலையா?”

“மிஸ்டர் கதிர்வேல், நீங்கள் நடிக்கிறது அநாவசியம். இவன் பேரு கோபி. நேத்து உங்கள் பங்களாவுக்கு சொட்டச் சொட்ட நனைஞ்சு ஆடை எல்லாம் அங்கங்கே கிழிஞ்சு அலங்கோலமா ஓடிவந்தாளே, அவள் பேரு சுதா, இவன்தான் அவளை துரத்திட்டு வந்தவன். அவள் உங்கள் வீட்டில் அடைக்கலமானதும் திரும்பிட்டவன். இப்ப நேரா நாங்க உங்க பங்களாலேர்ந்துதான் வர்றோம். உங்கள் காவலாளி துரையை விசாரிச்சாச்சு. நீங்கள் அவனை சினிமாவுக்கு அனுப்பிச்சிட்டு தண்ணி அடிச்சதை எல்லாம் சொல்லிட்டான். உங்கள் அறையில் பழம் நறுக்கறதுக்காக இருந்த அலங்கார கத்தியைக் காணோம்னும் சொல்லிட்டான். கத்தி எங்ககிட்ட இருக்கு. எதுவும் நடக்கலைன்னு நீங்கள் சாதிக்கிறது வீண் முயற்சி!”

கதிர்வேல் தொய்வாக சோபாவில் அமர்ந்தார். சில விநாடிகள் பேச்சின்றி சிகரெட்டிலிருந்து நேர்கோட்டில் உயர்ந்து கலையும் அதன் புகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஓ.கே. இவ்வளவு தூரம் வந்துட்டிங்க. இனிமறைச்சுப் பயனில்லை. என்ன நடந்திச்சுன்னு சொல்லிடறேன்” என்றார்.

“சொல்லுங்க.”

“எனக்கு பெண் சபலம் உண்டு. பூபதிங்கிற ஒருத்தன் நேத்து இராத்திரி ஒரு பொண்ணை அந்த ஓய்வு பங்களாவுக்குக் கூட்டிட்டு வர்றேன்னான். அதை நம்பி அங்கே வந்தேன். காவலாளி இருந்தா தொந்தரவா இருக்கு மேன்னு அவனை அனுப்பிட்டு நான் மது குடிச்சிட்டு போதையோட, கிறக்கத்தோட அவளுக்காக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன், அப்ப பூபதி போன் பண்ணி வர இருந்த பொண்ணுக்கு திடீர்னு உடம்பு முடியலைன்னு காலை வாரிட்டதா சொன்னான். எனக்கு ஏகப்பட்ட கோபம். ஏமாற்றம். எரிச்சல். அந்த சமயம்தான் அழைப்பு மணி ஒலிச்சது.

போய்த்திறந்தா. . . ஒரு பொண்ணு! அழகான பொண்ணு. சுத்தமா நனைஞ்சிருக்கா. ஆடை அங்கங்கே கிழிஞ்சிருக்கு! அவள் உள்ளே வந்து அவளாவே அவசரமா கதவை மூடி ‘சார், என்னைக் காப்பாத்துங்க. ஒருத்தன் என்னைக் கெடுக்கறதுக்காக துரத்திட்டு வர்றான்’னு சொல்லிப் பதறினா. நான் அவளை என் அறையில் போய் இருக்கச் சொல்லிட்டு கதவைத் திறந்து பார்த்தேன். தூரத்தில் ஒருத்தன் திரும்பிப் போயிட்டிருந்தான். இவனாத்தான் இருக்கணும். உதவிக்கு ஆளிருக்குன்னு தெரிஞ்சதும் பயந்துட்டுப் போயிட்டான்னு புரிஞ்சது.

நான் அறைக்குள்ளே வந்தேன். அவள் தந்தச்சிலை மாதிரி நின்னுட்டிருந்தா. எனக்குள்ளே தடுமாற்றம். ‘யாரும்மா நீ?’ன்னு கேட்டேன். சேலத்திலேர்ந்து தன் காதலனோட ஓடிவந்ததாகவும், இங்கே என்ஜினியர் கோபால் வீட்டுக்கு வந்ததாகவும், கைப்பை பறி போனதாகவும், ஆட்டோவை துரத்திட்டுப்போன காதலனைக் காணோம்னும், ஒருத்தன் உதவி செய்ய வந்து பலாத்காரம் பண்ண ஆரம்பிச்சதால் ஓடிவந்ததாகவும் படபடன்னு சொன்னா. . .”

“அப்புறம்?”

“ஒடிவந்தவன்னதும் அவள் மேல எனக்கு மதிப்பு குறைஞ்சிடுச்சி. நான் அவள்கிட்ட ‘பத்தாயிரம் பணம் தர்றேன், வா’ன்னு கண்ணடிச்சேன். முறைச்சா. தூன்னு துப்பினா. போகப் பார்த்தா. கையை நீட்டித் தடுத்தேன். அங்கே பழம் நறுக்கிட்டு வைச்சிருந்த அந்த அலங்காரக் கத்தியை சட்டுன்னு அவள் கையிலே எடுத்துட்டா. ‘கிட்டே வந்தா சத்தியமா குத்துவேன்’னு மிரட்டினா. நான் அதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

கத்தியை எனக்கெதிரா பிடிச்சி மிரட்டிகிட்டே அவள் பின்பக்கமா நடந்து, கதவைத் திறந்துகிட்டு வெளியிலே கத்தியோட ஓடிட்டா. நான் வெலவெலத்துப் போய் நின்னேன். வாசலுக்கு வந்து பார்த்தேன். அவள் தூரத்தில் இருக்கிற என்ஜினியர் கோபால் வீட்டை நோக்கிப் போனா. எனக்கு அவள் மிரட்டினதில் போதை எல்லாம் இறங்கிடுச்சி. தவிர என்னோட கீழ்த்தரமான செய்கை மேல எனக்கேக் கோபம் வந்தது. ஒருத்தன் பலாத்காரம் செய்ய வர்றான்னு ஒடிவந்து அடைக்கலம் கேட்ட பொண்ணுகிட்ட நானும் அதே மிருகத்தனமான காரியத்தைத்தானே செய்ய முயற்சி செஞ்சேன்னு நினைக்க அவமானமா இருந்தது.

இப்ப வெளியில் போன அவளுக்கு முதல்ல துரத்திட்டு வந்தவனால மறுபடி ஆபத்து வரலாம்னு பட்டுது. ரெண்டு சிகரெட் குடிச்சி முடிச்சதும்தான் இந்த ஞானோதயம். அந்தப் பொண்ணைத் தேடிப்பிடிச்சி அவள்கிட்டே மன்னிப்பு கேக்கணும்னு நினைச்சேன். தேவைப்பட்டா உதவணும்னும் நினைச்சேன். அதனால நான் ஒரு குடையை எடுத்துக்கிட்டு என்ஜினியர் கோபால் வீட்டுக்கு நடந்தேன். கோபாலை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.”

“சரி, மேல சொல்லுங்க” என்றார் தயாளன்.

“நான் என்ஜினியர் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து பார்த்தா, கதவில் பெரிய பூட்டா தொங்கிச்சு. இங்கதானே அந்தப்

பொண்ணு வந்தாள். எங்கே போனான்னு யோசிக்கிறப்போ, வீட்டு பின்பக்கத்திலேர்ந்து ஏதோ சத்தம் கேட்டது. நான் மெதுவா நடந்து எட்டிப் பார்த்து திடுக்கிட்டேன்.

ஒரு ஆள் படுத்துக்கிடந்த அந்த பொண்ணு உடம்பில் தாம்புக் கயிறை கட்டிக்கிட்டிருந்தான். அவள் உடம்புலேர்ந்து இரத்தம் கொட்டியிருந்திச்சு. அவளுக்கு உயிர் இல்லைன்னு நிச்சயமா தெரிஞ்சது. எனக்கு பயமாயிடுச்சி. இந்த மாதிரி ஒரு கொடூரமான காட்சியை நான் பார்த்ததே இல்லை. மயக்கமே வந்துடுச்சி. இப்ப என்ன செய்றதுன்னு புரியலை. அவனோ இளவயசுக்காரன். கொலை செஞ்சிட்டு பிணத்தை மறைக்கிறதுக்காக என்னமோ பண்ணிட்டிருக்கான். நானோ அம்பது தாண்டினவன். அவனை நான் அந்த சமயம் என்ன செய்ய முடியும்? நான் பார்த்ததை அவன் பார்த்துட்டா என்னையும் துரத்திப் பிடிச்சி எப்படியும் கொன்னுடு வான்னுபட்டுது. உயிர் பயம் வந்துடுச்சி. சத்தம் போடாமல் வந்த வழியிலேயே என் பங்களாவுக்குத் திரும்பிட்டேன். படபடன்னு இருந்திச்சு. காவலாளி வந்து சேர்ந்ததும், உடனே நான் கார் எடுத்துக்கிட்டு வீட்டுக்கு வந்துட்டேன்."

"இதில் எவ்வளவு சதவீதம் உண்மை சார்? ஏன்னா, உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தப்புறம் கொலை நடத்திருக்கு. பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிற ஆயுதம் அலங்காரக் கத்தி. அது உங்களுக்குச் சொந்தமானது. ஆனால், நீங்கள் புதுசா ஒரு கதை விடறீங்களே. . ."

"சத்தியமா நான் சொன்னதெல்லாம் உண்மை சார். நான் சபலப்பட்டது உண்மை. அவள்தான் என் கத்தியை எடுத்துட்டுப் போனான்னு சொல்றேனே, அந்தக் கொலைகாரன் அவள் கையிலேர்ந்து பிடுங்கி அவனைக் கொன்னிருக்கலாம்."

"நீங்கள் பார்த்த கொலைகாரனோட முகம் உங்களுக்கு நல்லா ஞாபகம் இருக்கா?"

“ரொம்ப நல்லா நினைவிருக்கு.”

“இவனா, பாருங்க” என்று கோபியைக் காட்டினார் தயாளன்.

கதிர்வேல் கோபியைக் கூர்ந்து பார்த்து, “சேச்சே இவன் இல்லை” என்றதும் கோபி பெருமூச்சுவிட்டான்.

“அந்தாளை இதுக்கு முன்னாடி எப்பவாவது பார்த்திருக்கீங்களா?”

“இல்லை சார்.”

“என்னோட கொஞ்சம் போலீஸ் ஸ்டேசன் வரைக்கும் வரமுடியுமா?”

“இவ்வளவு சொல்லியும் என்னை நம்பலையா?”

“அதுக்கில்லை. அந்தப் பொண்ணோட காதலன் முரளியை சந்தேகத்தின் பேரில் ஸ்டேசன் லாக்கப்பில் வைச்சிருக்கோம். நீங்கள் வந்து பார்த்து அவனானு சொல்லணும்.”

“தாராளமா வர்றேனே. . .” என்று புறப்பட்டார் கதிர்வேல் தன் காரில். இவர்கள் பைக்கில் விரைந்தார்கள்.

வேளச்சேரி போலீஸ் ஸ்டேசன் வந்து, லாக்கப்பில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த முரளியை எழுப்பி நிறுத்தி அவரிடம் காட்டி. . .

“நல்லா பார்த்துச் சொல்லுங்க. இவனா?” என்றார் தயாளன்.

“சேச்சே! அவன் இன்னும் உயரம் சார். நீளமுகம். நிறைய முடிவைச்சிருந்தான். பேண்ட்டும், சட்டையும் போட்டிருந்தான். என்ன கலர்னு பாதி இருட்டுல சரியாத் தெரியலை சார். நீளமான முக்கு.”

“இப்பவாவது என்ன நம்பறீங்களா சார்?” என்றான் அழாத குறையாக முரளி, “இவங்க எல்லாம் யாரு?”

“உன்னை நம்பினதால்தான் நான் விசாரணையில் இறங்கினேன் முரளி. காலையில் இன்ஸ்பெக்டர் வந்ததும் விபரம் சொல்லி உன்னை விட்டுடறதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணேன். சுதிர்வேல் சார், நீங்கள் புறப்படலாம். ஸ்டேட்மெண்ட் தரவேண்டியிருக்கும். நாளைக்கு வாங்கிக்கறேன். நான் சொல்றவரைக்கும் வெளியூர் போக வேணாம். கோபி, உனக்கும்தான். உன்மேல தனியா கேஸ் போடவேண்டிவரலாம். படிக்கிற பையன். கேஸ் போடாம தவிர்க்க முடியுமானனு பார்க்கறேன். போயிட்டு வாங்க” என்றார்.

மறுநாள் காலையில் போலீஸ் ஸ்டேசனில் இன்ஸ்பெக்டர் சுவாமிநாதனிடம் பூரா விபரங்களையும் தயாளன் சொல்லி முடிக்க. . .

“எமகாதகன் நீங்கள். ஒரு நாளைக்குள்ளே இவ்வளவு விசாரிச்சிருக்கீங்களே. உங்களோட விசாரணைகள்லேர்ந்து நான் சந்தேகப்பட்டு பிடிச்ச வைச்ச முரளி குற்றவாளி இல்லைன்னு நிரூபிச்சட்டிங்க. ஒத்துக்கறேன். கொலை செஞ்சது யாரு? கேஸ் இன்னும் முடியலையே” என்றார் சுவாமிநாதன்.

“முரளி இல்லைன்னு தெளிவாகிட்டோம். இது முதல் கட்டம். உண்மையான குற்றவாளியைக் கண்டு பிடிக்கிறது அடுத்தக் கட்டம். எனக்கு அந்த கதிர்வேல் மேல இன்னும் சந்தேகம் தீரலை. அவரை இரகசியமா கண்காணிக்கணும். எதுக்கும் அவர்கிட்ட அவர் பார்த்த நபரோட அடையாளங்களைக் கேட்டு கம்ப்யூட்டரை படம்வரையச் சொல்லி பேப்பர்ல போடணும். வேளச்சேரி ஏரியாவில் அந்தப் படம் காட்டி நிறைய பேரை விசாரிக்கணும். எக்கச்சக்கமா வேலை இருக்கு” என்றார் தயாளன்.

“ஏட்டு. . . லாக்கப்பைத் திறந்து அவனை கூட்டிட்டு வாய்யா.”

முரளி தளர்வாக வந்து நின்றான்.

“நீ எங்கே இருப்பேன்னு விலாசம் கொடுத்துட்டுப் போகலாம்” என்றார் சுவாமிநாதன்.

“நன்றி சார். சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் மோகன்னு ஒரு நண்பன் இருக்கான். அவன் வீட்டில் கொஞ்ச நாள் இருக்கலாம்னு நினைச்சிருக்கேன் சார்.”

அந்த விலாசத்தை எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு, கொடுக்கப்பட்ட தனது பெட்டியைப் பெற்றுக்கொண்டு, தயாளனின் காலைத் தொட்டு எழுந்து நெகிழ்வோடு கைகுலுக்கி விடைபெற்று சோர்ந்து நடந்தான் முரளி.

அடுப்பில் இருந்து பால் பாத்திரத்தை இறக்கி வைத்தபோது, கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு வந்து கதவைத் திறந்தான் ஆட்டோ டிரைவர் சந்தானம்.

வாசலில் நின்றிருந்தான் முரளி.

“வாடா! உன்னை விட்டுட்டாங்களா?”

உள்ளே வந்த முரளி, “சந்தானம், நீ உடனே ஆட்டோவை வித்துட்டு வேற ஊருக்குப் போயிடு. இன்னைக்கே புறப்பட்டாகணும் நீ” என்றான்.

“ஏன் முரளி? எல்லாம் திட்டம் போட்ட மாதிரியே தானே நடந்திச்சு? நீ போன் பண்ணி சொன்ன மாதிரி சென்ட்ரல் ஸ்டேசன்ல காத்திருந்தேன். நீ ஏன் ஆட்டோவில் ஏறிக்கிட்டே... சொன்ன மாதிரி ஜானகி நகர் போறதுக்கு முன்னாடி சுதாவோட கைப்பையைப் பறிச்சுக்கிட்டுப் போனேன். என்னை தேடற மாதிரி பாவ்லா காட்டிட்டு திரும்பி அவளை ஆள் யாரும் இல்லாத என்ஜினியர் வீட்டுக்கு நீ கூட்டிட்டு வர்றப்போ அங்கே நான் மட்டும் கத்தியோட காத்திருக்கணும்னு சொன்னே. அதே மாதிரி நான் என்ஜினியர் வீட்டுப் பின்பக்கம் காத்திருந்தேன். அதுக்கப்புறம்தான் கொஞ்சம் திட்டத்திலே இல்லாதது நடந்தது. நீயும், அவளும்

வருவீங்கன்னு எதிர்பார்த்துட்டு இருந்தப்ப அவள் மட்டும் கையில் கத்தியோட எங்கேர்ந்தோ ஓடிவந்தாள்.

உடை எல்லாம் கிழிஞ்சிருந்தது. திட்டத்திலே இல்லாம வேற யாராலேயோ அவளுக்கு பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறதை நான் புரிஞ்சிக்கிட்டேன். உடனே சமயோசிதமா நடந்துகிட்டேன். நம்பதிட்டம் என்ன? நீ எந்த ஊர்லேயாவது கொஞ்ச நாள் தங்கி ஒரு பொண்ணை காதலிப்பே. நீ நேரடியா சொல்லாம புதுசா பிடிக்கிற நண்பன் மூலமா அவளை 'நகை எல்லாம் எடுத்துட்டுப் போ'ன்னு அறிவுரை சொல்ல வைப்பே. நீ சத்யசந்தன் மாதிரி 'மாத்துப்புடவைகூட வேணாம், அப்படியே வா'ன்னு சொல்லி ரெயில்ல புறப்படுவே. வழக்கம் போல ரெண்டு பேர் கூப்பே கேபின்ல டிக்கெட்டு போட்டு பேசி, உரசி, மயக்கி சம்மதத்தோட அனுபவிச்சிருவே. உன்னோட படிச்சவன்ல எவன் எந்த சமயத்தில ஊர்ல இருக்க மாட்டான்னு தெரிஞ்சுகிட்டு அந்த சமயமாப் பார்த்து கூட்டிட்டு வருவே. நான் நகையை அடிச்சிட்டுப் போவேன். ஆள் இல்லாத வீட்டுக்கு இராத்திரியில் கூட்டிட்டு வருவே. ரெண்டு பேருமா சேர்ந்து பார்ட்டியை கொலை செஞ்சி கிணத்துல போட்டுட்டு புறப்பட்டுடுவோம்.

அப்புறம் பங்கு போட்டு பிரிச்சுக்கிட்டதும் நீ ஒரு புது ஊருக்குப் போய் மறுபடி காதல் பண்ண ஆரம்பிப்பே. இது ரெண்டாவது தடவை! இல்லையா? இந்த தடவை சூழ்நிலையை புரிஞ்சுகிட்டு நீ இல்லாமல் நானே தனியா அவளைக் கொன்னுட்டு, கத்தியில் ரேகை துடைச்சு வீசிட்டு, கிணத்தில் அவளைத் தள்ளிட்டு வந்துட்டேன். பார்த்தா மறுநாள் காலையிலே கட்டின கல் விலகி பிணம் மிதந்து செய்தி வெளியில் வந்துடுச்சி. அந்த தாய்மாமன் சரியான நேரத்தில் துரத்திக்கிட்டே வந்து உன்னைப் பிடிச்சுட்டுப் போய் ஸ்டேசன்லே விட்டுட்டான்.

எப்படியோ நீ குற்றவாளி இல்லைன்னு நிரூபிச்சிட்டியா முரளி?" என்றான் சந்தானம்.

"எல்லாம் சரிடா. நான் உன் ஆட்டோவைத் துரத்தற மாதிரி பாவ்லா பண்ணி சாட்சிக்காக ஸ்கூட்டர்காரன் பேரு, விலாசம் எல்லாம் கேட்டு வைச்சிக்கிட்டு வந்து பார்த்தா சுதாவைக் காணோம். தனியா என்ஜினியர் வீட்டுக்குப் போயிட்டாளோன்னு நினைச்சி அங்கே வந்து பார்த்தா, அங்கேயும் இல்லை. பின்பக்கம் சத்தம். வந்து பார்த்தா நீ கொலை எல்லாம் முடிஞ்சி பிணத்தைத் தூக்கி கிணத்தில் போடற வேலையில் இருக்கே. ரெண்டு பேருமா சேர்ந்து தூக்கி போட்டதும், சேர்ந்து போகவேணாம்னு உன்னை பின்பக்க வழியா அனுப்பி வைச்சிட்டு நான் முன்பக்கம் வந்து ரெண்டு நிமிடம் அக்கடான்னு உக்காரலாம்னு உக்காந்தா, அந்த பாண்டியன் வந்து தொலைச்சுட்டான். சரி, அதைவிடு நடுவில ஏகப்பட்ட குழப்பம் நடந்திருக்கு.

கோபின்னு ஒருத்தன் பலாத்காரம் செய்ய முயற்சி பண்ணியிருக்கான். தப்பி ஓடி புகுந்த வீட்ல கதிர்வேல்னு ஒரு பெரிய மனிதன் வேற அவள் மேல கைவைக்கப் பார்த்திருக்கான். அவன் வீட்டில் சுத்தி எடுத்து அவனை மிரட்டிட்டுத்தான் சுதா மறுபடி என்ஜினியர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கா. உங்கிட்ட மாட்டிட்டா. இப்ப என்ன பிரச்சினைன்னா, நான் என்ஜினியர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்றதுக்கு முன்னாடி... அந்த கதிர்வேல் சுதாகிட்ட மன்னிப்பு கேக்கணும்னு அதே இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கான். பின்பக்கம் சத்தம் கேட்டு பதுங்கி எட்டிப் பார்த்திருக்கான். நீ சுதா உடம்புல கயிறு கட்டிக்கிட்டு இருக்கிறதைப் பார்த்திருக்கான்."

"அய்யோ! யாருமே சாட்சி இல்லைன்னு நினைச்சேன்...."

“பார்த்துத் தொலைச்சுட்டானே. அவன் உன்னை நல்லா பார்த்தது நல்லதாப்போச்சு. என்னைப் பார்த்துட்டு கொலைகாரன் நான் இல்லைன்னு அவன் சொன்னதால தான் என்னை விட்டாங்க. அவன் சொல்ற அடையாளங்களை கம்ப்யூட்டர் மூலமா படமா வரைஞ்சி பத்திரிகைகள்ல போட்டு உன்னைத் தேடப்போறாங்க. அதனாலதான் நீ உடனே ஊரை மாத்தணும்னு சொன்னேன்.”

“எங்க போறது?”

“மாமியார் வீட்டுக்கு” என்று மூன்றாவது குரல் கேட்டு இருவரும் திரும்ப, கையில் ரிவால்வருடன் நின்றிருந்தார் தயாளன். வெலவெலத்தனர்.

அருகில் வந்து, “தம்பி முரளி, உன்னை நான் சந்தேகத்திலேர்ந்து விலக்கிடலை. வேணும்னே உன் காதுல விழற மாதிரி நானும், இன்ஸ்பெக்டரும் உன்னை சந்தேகப்படாத மாதிரிப் பேசி உன்னை அனுப்பி வைச்சோம். இரகசியமா தொடர்ந்தேன். நினைச்ச மாதிரியே மாட்டிக்கிட்டே” என்றார்.

முரளி செய்வதறியாமல் திகைத்து நிற்க. . .

“என் சர்வீஸ்ல நான் தோத்ததே இல்லை தம்பி” என்று தயாளன் துப்பாக்கி முனையில் அங்கிருந்த கயிறை எடுத்து அவர்களின் கைகளைக் கட்டத்தொடங்கினார்.

-முற்றும்-